

FÉNIX

ŠKOLNÍ ČASOPIS

OBSAH

HLAVNÍ TÉMA + TICHÁ POŠTA

Volby 2025 načisto a nanečisto
+ Nejtěžší volba v životě

GLOSAURUS

???

HISTORICKÝ KALENDÁŘ

Říjen

CO SE STALO?

DofE nad zlato

MYSLÍM, TEDY JSEM

Vybrané kapitoly z brigádní
psychologie

POJĎME SI ZAHRÁT

Oddychová hra, u které se nudit
rozhodně nebudete!

NETFLIXOVÝ SOUBOJ

Meryl Streep nebo Magda Vašáryová?

1

FILMOVÁ RECENZE

17

Docela deprese nebo docela mid?

6

INSPIREVIEW

21

Dát nevyužívanému místu nový
účel, je také volbou
GYBY bez erroru a chyby

9

CESTOU NECESTOU

25

Státy, které neznáte:
Papua-Nová Guinea

10

FÉNIXOVA CESTOVKA

27

Diplomatické srdce Evropy: Brusel

12

HON ZA SEMINÁŘI

29

Nabíti fyzikou

13

JAK JSME V REDAKCI ZKOUŠELI...

31

Oblíbené sladkosti od nuly

15

FÉNIXOVA HÁDANKA

33

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

již podruhé v tomto školním roce vás vítám v čísle Fénixe. Jistě jste si všimli, že se téměř celé září neprobíralo nic jiného než volby. V době, kdy tyto řádky čtete, je již jasné, jak dopadly. Jenže volby čekají každého, a to nejen parlamentní, senátní nebo prezidentské, ale i ty životní. Proto jsme rádi, že jste si ke čtení zvolili právě Fénix.

S tématem voleb se setkáte nejen v hlavním tématu tohoto vydání, ale bude se jimi zabývat i nově vzniklý Glosaurus. Na nejtěžší volby ve studentském životě se zaměří Tichá pošta.

Hned ze začátku vám jistě zpříjemní chvilku filmová recenze, která zhodnotí známý La La Land, či námi oblíbený Netflixový soubok. V Honu za semináři budete moci nahlédnout za dveře fyzikálních seminářů a Fénixova cestovka vás vezme tam, kde probíhají ty nejdůležitější diplomatická rozhodnutí naší společnosti: do Bruselu. Pokud vám Evropa však bude málo, odcestuje o pár stránek dál a ocitnete se na Papui-Nové Guinei, o které se dozvíte, co jste nevěděli. Na toho, kdo radši zůstane doma, čeká herní rubrika a hra Human Fall Flat, která ověří logiku, schopnost volby i vaši trpělivost.

Blíže se vám v rubrice Myslím, tedy jsem také představí pojem „brigádní psychologie“. A pokud vám z toho všeho vyhládne, vytvořte a ochutnejte společně s námi domácí verzi známých sladkostí. Mimo to se také můžete těšit na Inspireview, ve kterém si krátce představíme tvůrce nových webových stránek naší školy.

Jako každý měsíc na vás čeká také hádanka, historický kalendář a už pravidelně také jedna volba: poznáte, který článek napsala umělá inteligence? Svoje tipy pište jako obvykle na adresu redakcegyby@gmail.com.

Přeji vám příjemné říjnové počtení a klidný začátek podzimu.

Tomáš Dvořák

VOLBY 2025 NAČISTO A NANEČISTO

Volby od 16? U nás na GYBY jsme je měli, a dokonce i dřív než ty státní. Ve čtvrtek 27. 9. navštívili každou třídu vyššího gymnázia studenti semináře Ekonomie a právo s volební urnou a lístky, na které měl každý student možnost zakroužkovat svou preferovanou stranu. Všichni zúčastnění studenti jistě ví, jak je důležité nepromarnit tuto příležitost a že jejich hlas může ovlivnit i například jejich studium na vysoké škole či maturitu.

Školní volby nevznikly samy od sebe. Jak již bylo naznačeno v úvodu, na svědomí je měl seminář EKP za pomoci školního parlamentu a my pro Vás máme rozhovor se studentkou Nelou Nečasovou, která na již zmíněný seminář dochází. Přiblíží Vám průběh organizace, zrození nápadu i samotné výsledky školních voleb GYBY 2025.

Jak probíhala příprava a organizace školních voleb?

Vzniklo to hodně náhodně v semináři EKP s paní profesorkou Těšákovou. Měli jsme to mít v semináři jako vedlejší známku, ale protože volby dělá většinou školní parlament a tentokrát se toho neujali, tak jsme to pojali z širšího hlediska. Vzniklo to během pěti dnů, byla to rychlovka. Domluvili jsme se s panem ředitelem, jestli volby můžeme udělat. Dohodli jsme se, že zpracujeme výsledky za celou školu, ale i napříč ročníky. Udělala jsem plakáty, volební lístky, všechno se natisklo a k tomu nám pomohl parlament s posty na Instagramu.

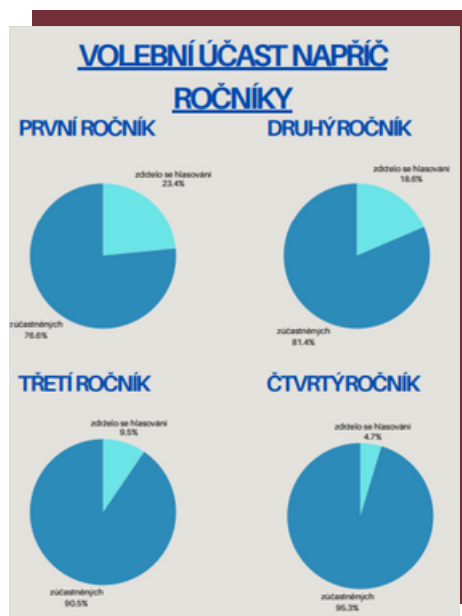

Kolik lidí se do voleb zapojilo a jsi spokojena s účastí?

Celkem jsme obešli 441 studentů s tím, že 380 z nich volilo a 61 se zdrželo hlasování. Jsem celkem spokojená. Zajímavé je, že účast se přímou úměrou zvedá od prvních ročníků, kteří měli zhruba 77% a postupně se účast zvedá po 5-7% až ke čtvrtým ročníkům kde byla 95% účast. Vyšlo to podle mě dost hezky a zapojilo se hodně lidí.

Jak bys zhodnotila výsledky školních voleb?

Dopadlo to dobře. Vyšlo to tak, že kdyby volila u státních voleb celá naše škola, tak poskládáme 100% demokratickou vládu, jelikož pro obsazení poslanecké sněmovny potřebuje strana mít alespoň 5% hlasů a po sečtení nemělo 5% neměla žádná populistická ani extremistická strana. Měli bychom vládu poskládanou ze SPOLU, Pirátů a Starostů s podporou Zelených a to je podle mě hezké. Vyhrálo SPOLU s malým rozdílem 0.3 %, kdy SPOLU mělo 30.6% hlasů a Piráti 30.3% hlasů a potom STAN s 27%. Ze zbytku měla nejvíc strana Motoristé sobě, potom ANO a třeba strana STAČILO! měla na celé škole jenom jeden hlas. Pak jsme měli pár samostatných hlasů typu Balbínova politická strana nebo Hnutí Generace. Všude jsme vyšli s převahou demokracie a třetí a čtvrté ročníky volili více demokraticky než první a druhé.

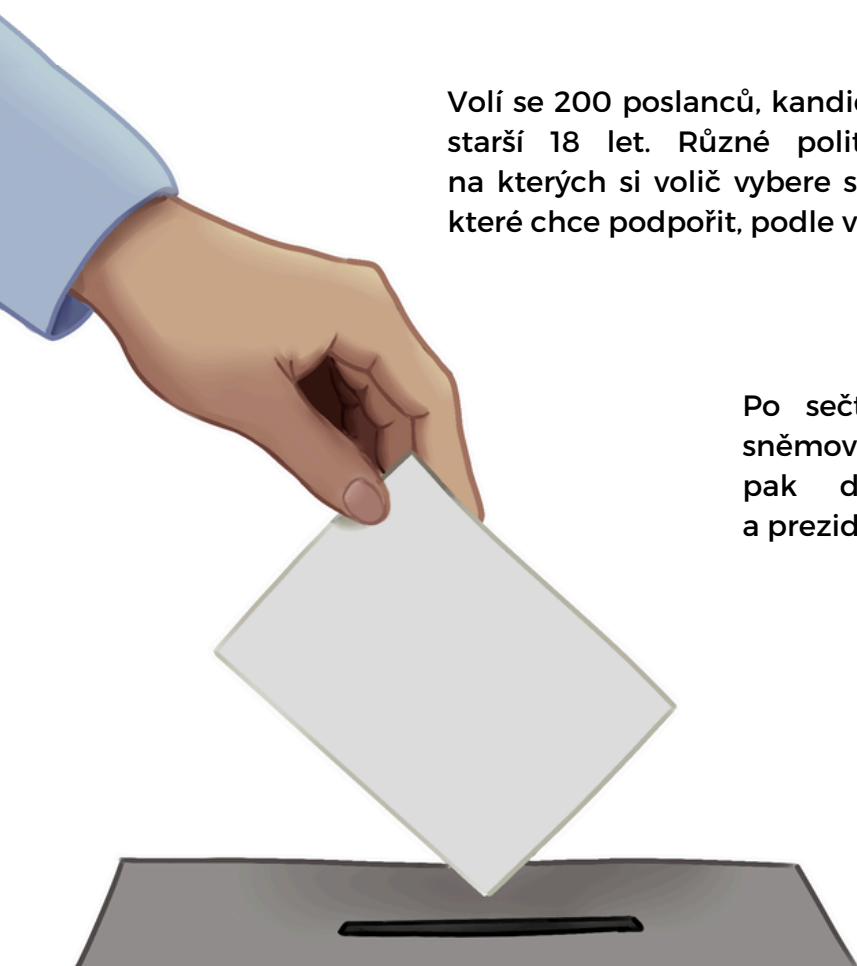
VOLBY 2025 NAČISTO A NANEČISTO

Myslíš, že podobně dopadnou i státní volby?

Bojím se, že ne. Myslím si, že blízko sebe vyjde ANO a SPOLU a podle průzkumů demokratickou vládu neposkládáme, takže můžeme doufat v opak. Ale poslední předvolební výsledky vyšly zhruba tak, že by 90 míst z 200 bude demokratických. To je hezké, ale potřebovali bychom dalších 11.

Nelči moc děkujeme za rozhovor a celému semináři EKP profesorky Těšákové, školnímu parlamentu a všem dalším zúčastněným v organizaci školních voleb. Jsme rádi, že jste šli volit a můžete nám napsat do redakce, jestli jste s výsledky státních voleb spokojeni, nebo byste radši chtěli, aby dopadly jako ty naše školní.

O týden později než školní volby se konaly 3. a 4. října volby státní. Volby do poslanecké sněmovny se konají diskrétním hlasováním, každé čtyři roky.

Volí se 200 poslanců, kandidovat můžou osoby starší 21 let a volit osoby starší 18 let. Různé politické strany dají dohromady kandidátky, na kterých si volič vybere stranu a z ní několik konkrétních kandidátů, které chce podpořit, podle vlastního uvážení.

Po sečtení výsledků, aby se strana dostala do sněmovny, potřebuje minimálně 5 %. Tyto strany se pak domlouvají na podobě zvolené vlády a prezident pověří premiéra, aby vládu sestavil.

Lidé si takto volí, kdo ve sněmovně bude sedět, rozhodovat a řídit stát, respektive si volíme zástupce lidu či našich hlasů a ti potom rozhodují.

Věříme v to a doufáme, že se právě plnoletí z nás dostavili k volbám 3. a 4. října a hodili svůj hlas straně, která je podle nich ta správná. Pokud i Vy k volbám můžete a už teď se příštích voleb bojíte, protože nevíte koho byste volili, zkuste si třeba vyplnit alespoň volební kalkulačku a zjistit, kdo s Vámi Vaše názory sdílí.

VOLBY NANEČISTO

ÚČAST

NAPŘÍČ VYŠŠÍM GYMNÁZIEM

441

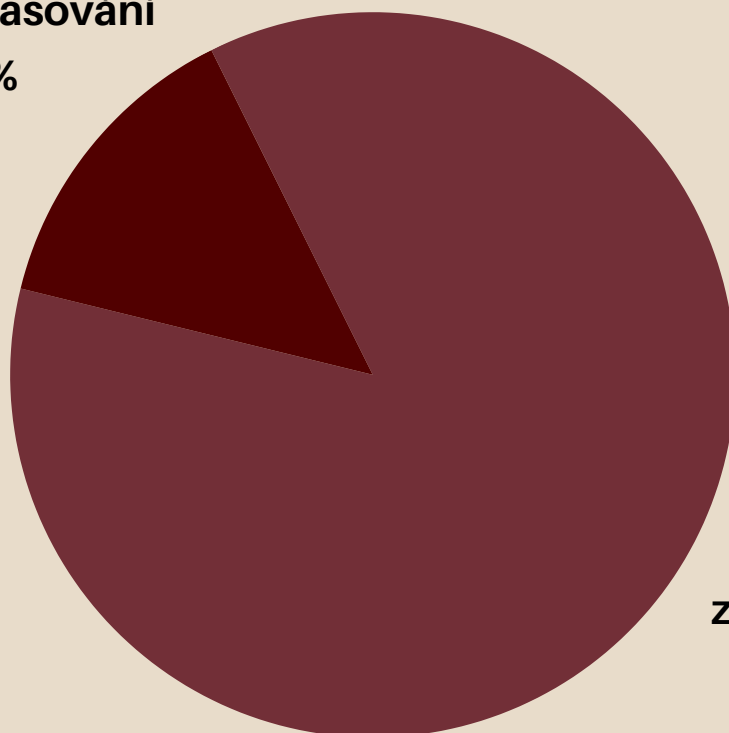
STUDENTŮ

380

VOLÍCÍCH

zdrželo se hlasování

13.8 %

zúčastněných

86.2 %

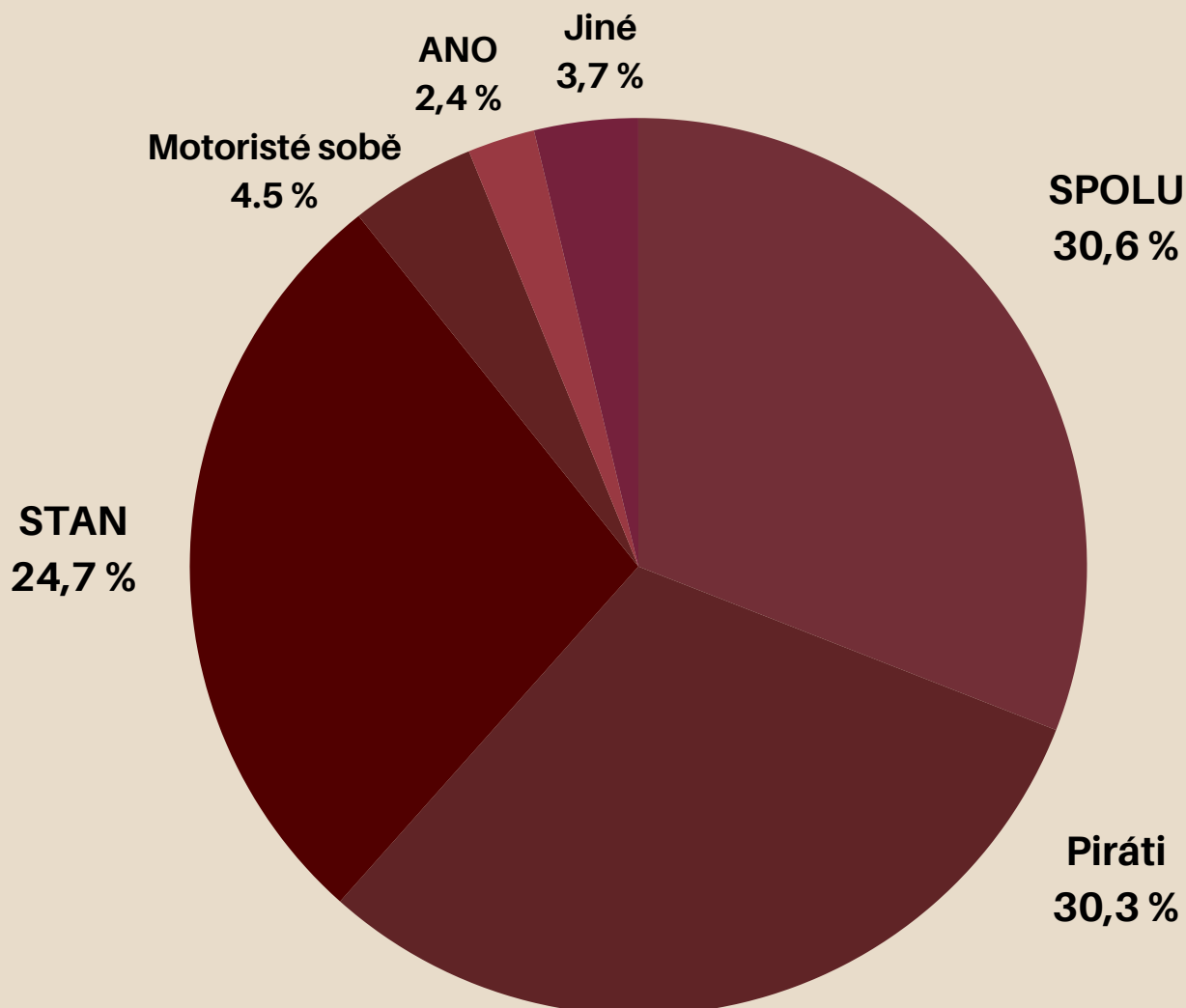
VOLBY NANEČISTO

VÝSLEDKY

NAPŘÍČ VYŠŠÍM GYMNÁZIEM

NEJVÍCE VOLENÁ STRANA
STUDENTY GYBY:

SPOLU

TICHÁ POŠTA

V tomto díle Tiché pošty jsme se zeptali na nejtěžší životní volbu našich studentů. Odpovědi byly dosti různorodé:

Jít za psychologem, nebo ne?

Moje nejtěžší volba v životě byla určitě každá otázka v cermat testu při přijímacích zkouškách, jelikož tyto odpovědi následně rozhodly, zda se dostanu na GYBY

Asi pokračovat, když jsem byla na úplném dně :(

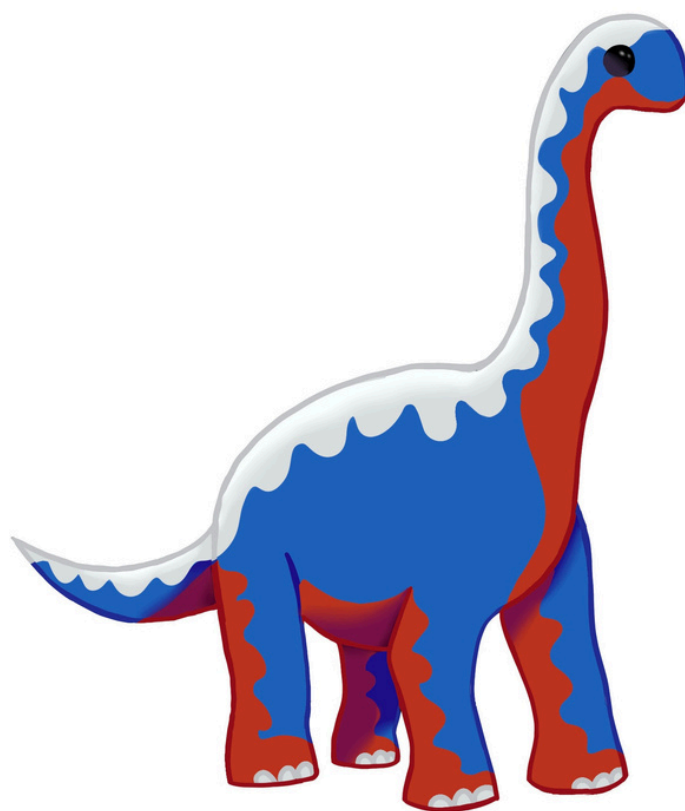
To, jestli se chci vyléčit z poruchy příjmu potravy. Pokaždé, když už jsem se k tomu skoro odhodlala, spadla jsem do toho zpátky a ještě hůř. Potom jsem si ale řekla, že žít život, kde si nemůžu užívat výlety s kamarády, dovolenou s rodiči nebo třeba narozeninové oslavy jen proto, že pořád myslím na kalorie a na to, jak vypadám, je hrozná škoda. Vybrat si cestu uzdravení bylo sice velmi těžké, ale nakonec to nejlepší, co jsem mohla udělat.

Být, či nebýt?

VOLEBNÍ MOMENTY, ZE KTERÝCH SE JEŠTĚ STÁLE DĚLAJÍ MŽITKY PŘED OČIMA

Tak to máme za sebou. Volby do Poslanecké sněmovny, jak je jen popsat? Třeba takto: velká událost, velké téma, velké kampaně, a hlavně velký bizár. Letošní předvolební kampaně a samotné předvolební období bylo hotovým zlatým dolem na podivné momenty, které se nepochybně nějakou tu dobu v našich pamětech i na sociálních sítích ohřejí. Ve spolupráci s Martinem Kočvarou se nám podařilo ulovit nějaké ty perličky z tohoto dlouhého období, které v nás každém zanechalo stopu. Celkem se o naše hlasy ucházelo 26 politických subjektů, mezi nimi i známé strany jako ANO, koalice SPOLU, SPD, STAN, nebo Piráti. Pojdme si projít favorizované, známější strany a zrekapitulovat momenty letošních voleb, jejichž výsledky budou ještě někteří z nás muset rozchodit.

Začneme třeba procentuálním pidižvíkem, stranou SOCDEM (nejstarší česká politická strana) – tedy promiňte, stranou STAČILO! Určitě si říkáte, proč zmiňuji zrovna toto spojení. Možná proto, že jen 22 dní po tiskové konferenci v červnu, kde SOCDEM hrdinně oznámila samostatnou kandidaturu ve volbách, vyzvala ta stejná strana ke spolupráci STAČILO! Hrdá samostatnost moc dlouho nevydržela, stejně jako fotbalový míč na noze pana Lubomíra Zaorálka. Nikdy by mě taky nenapadlo, že uvidím toho stejného politika kopírovat ranní rutinu influencera Ashtona Halla nebo Janu Maláčovou dělat ASMR labubu openingy, se kterým všichni usínáme na dobrou noc, i když to nechcete přiznat. STAČILO! je mimochodem komunistická strana, jen nově přebíraná. Strana nabízí referendum o vystoupení z EU a NATO, snížený věk pro důchod, nulovou daň na základní potraviny nebo zrušení studia totalitních režimů. Ve volbách STAČILO! opravdu nestačilo a se 4,30 % to nelze shrnout jinak než slovy paní Kateřiny Konečné: Bizár sám o sobě.

Pojďme si ale připomenout také koalici Spolu, která se letos rozhodla dělat kampaň bez již zmíněného bizáru. To se jim podařilo dodržet asi jako slib, že nebudou zvyšovat daně po minulých volbách, ze kterých vyšli vítězně. SPOLU pořádalo živé debaty mezi lidmi s Petrem Fialou a herečkou Ivou Pazderkovou, ze kterých ty největší perličky můžete najít na premiérových sociálních sítích. Nezapomínejme na dobro a starostlivost v srdci pana Fialy, když se po cestě autem z posledního superduelu ustaraně ptal, jestli je pan Babiš v pořádku po jeho dechberoucím karaoke písničky Sara Perche Ti amo. Co SPOLU nabízí? Zrušení prodeje aut se spalovacími motory, minimálně 3% HDP do roku 2030, podpora AI gramotnosti, podpora sportu či nezávislá veřejnoprávní média. SPOLU si vykoledovalo slušných 23,36%, ale na výhru to zdaleka nestačilo. Nepomohla ani Bába pod kořenem, která je členkou ODS. Zdá se, že letošní bitcoinová kauza ještě úplně neodezněla.

VOLEBNÍ MOMENTY, ZE KTERÝCH SE JEŠTĚ STÁLE DĚLAJÍ MŽITKY PŘED OČIMA

Co také neodeznělo, je andělský hlas Andreje Babiše, který mi dal nový životní cíl, abych si s ním někdy měl tu čest zazpívat. Stejně jako pan Zaorálek, který při svém fotbalovém výkonu použil píseň Fotbal od Jaromíra Nohavici. Jarku, já vás miluju a nic to nezmění, i když moje childhood písnička má teď pro mě trochu jiný odstín. Aby mé uši netrpěly samy, mé oči se k nim rozhodly přidat. Na Ice bucket challenge Aleny Schillerové nebo svůj cosplay hranolky mě naštěstí sama paní Alena na začátku videa upozornila, abych si radši sednul. Převlek za Donalda Trumpa paní Aleny byl taky velmi mocný zážitek, o to mocnější, když pan Babiš na pana Trumpa najednou zanevřel poté, co vydal nová cla. Alena Schillerová je nepochybně nadaná tiktokerka a osobnost sociálních sítí, za to Andrej Babiš by mohl být ještě oblíbenější. Možná si získal srdce lidí mírumilovnými videi se zvířátky, což dělá rozhodně lépe než paní Balaštková, která chtěla exmanželovi zastřelit psa. "Pojď Babišku, pojď," tak zní slova jedné snad ze největších fanynek pana Andreje. Pan Babiš měl štěstí, že mu paní tak přála, aspoň to potvrzují výsledky voleb 34,51%. Mezi priority ANO patří konec muniční iniciativy a vojenské pomoci Ukrajině, snížení korporátní daně, zestátnění ČEZ, zastropování důchodů, vyrovnaný rozpočet nebo bezúrokové půjčky mladým. Myslím, že někteří z nás budou po výsledcích voleb, jak říkala paní Alenka: "Úplně delulu."

Řeč je o penězích a touto cestou se vydali Motoristé, když jako jim podporu vyhlásil takzvaný "Strejda Ričrd" v podobě soutěže o peníze pro ty, kdo vytvoří příspěvek na sociálních sítích vyjadřující podporu Motoristům a Filipu Turkovi. To vyvolalo vlnu vášnivých videí, kde je pan Turek prezentován jako model a stává se z něj na sociálních sítích highkey sigma (pan Babiš je dle vlastních slov pouze lowkey). Nařčen ze sexuálního obtěžování a domácího násilí, pan Turek se prezentuje jako správný politický pravičák. Jen jestli to s tou pravicí trochu nepřehání po virálním "pokusu o zamávání z okna Aston Martinu" nebo jízdě s helmou s nacistickými symboly. Ale co si budeme nahávat, když nám ve 3 ráno chybí motivace (třeba jako mě při psaní tohoto článku), tak si všichni pustíme podcast s Filipem Turkem. Motoristé nabízí třeba posun hranice pro vstup DPH na 5 milionů, ukončení podpory obnovitelných zdrojů, normalizaci vztahů s Čínou, zrušení školní inspekce, CERMATu nebo 9. tříd a mobilů ve škole. Motoristům nepomohl ani Strejda Ričrd a jeho zbohatlický smích. Buďme rádi, že z našich sociálních sítí ale i tak nevymizí.

S kým bych si opravdu nezahrával jsou Ghost... tedy Korupce busters. Piráti mají, jak bylo řečeno Zdeňkem Hřibem opakovaně v mnoha rozhovorech, jasný plán. Ale opravdu jasný. Rozjasnilo se mi, když jsem zahlédl video pana Hřiba, který v něm ležel na posteli zamilovaného páru, jenž se právě vrátil z rande, s ochranou (hlavy). Musel jsem si chránit oči i uši, když jsem se málem rozplakal u Nejředvobebnějšého songu pirátů nebo když jsem sledoval vzkríšení Ivana Bartoše a jeho kariéry. Vrchol ale přišel až v podobě spojení s Sugar Denny. Abych citoval Bena Kenobiho v podání Aleca Guinnesse: "Now that is a name i have not heard in a long, long time." Program Pirátů nabízí například progresivní zdanění, zdanění a legalizaci konopí, digitalizaci a méně byrokracie, nezávislá média nebo silné ukotvení v EU a NATO. 8,97% je konečný výsledek Korupce busters, tedy pirátů. Víme snad už teď, že z takové posádky by si kapitán Jack Sparrow rozhodně vybral. Zahrajme znělku Pirátů z Karibiku aspoň tak mistrovsky, jako sám Ivan Bartoš, a posuňme se dále.

VOLEBNÍ MOMENTY, ZE KTERÝCH SE JEŠTĚ STÁLE DĚLAJÍ MŽITKY PŘED OČIMA

Na řadě jsou Starostové a nezávislí, pod vedením pana Víta Rakušana. Jaký to sympatický chlapík. Premiéra vytáhne na pivo, pana Hříba dokonce opakovaně zval, až mi přišlo, že bych taky mohl dostat pozvánku. Na kořču teda, ještě mi nebylo 18. Pozvánku jsem nedostal, třeba ale až vyrostu a budu potřebovat nové kalhoty. Kampaň starostů se může zdát přívětivá, sjednocující a sympatická. Podle mě a Martina by se dala označit jako taková neefektivní charita, jak ukazují výsledky, nebo jako pokračování Mise nový domov na Nově - neurazí, nenadchne. Sympatický STAN nabídne třeba možnost volit od 16, manželství pro všechny, přechod co nejdříve na euro, dokončení dálniční sítě nebo zjednodušený daňový systém. STAN skončil bronzový s 11,23 % hlasů.

Kdo ale neskončil, a naopak jede, není nikdo jiný než Tomio Okamura a jeho SPD. Jejich song poskytl mým uším naprosto blažený zážitek, který jsem se rozhodl dále nekomentovat. Martin se ale domnívá, že dost pravděpodobně byla využita AI. Pan Okamura, naprosto připraven sekat veškerou travu (po objevení na pódiu v zahradnickém a se sekačkou), a dost možná i opozici. No, jak se to vezme, SPD má 7,87% hlasů, dá se to brát jako posekání? Co by mohli osekát, byla debata o korespondenční volbě, která trvala necelých 100 hodin, a to zejména díky předsedovi SPD. Co ale rozhodně osekával už teď, je vykání. V několika rozhovorech a debatách to panu Okamurovi trochu uklouzlo a tyká teď vlastně kde komu, no nepřijde vám hned bližší? Program SPD přichází třeba se závazným zákonem o referendu, koncem podpory Ukrajiny, snížení cen energií nebo ústavní definicí manželství (svazek muže a ženy).

Třeba s takovou Balbínovou politickou stranou by byla alespoň legrace. Tímto bych rekapitulaci ukončil, teď už jen můžeme sledovat, jak se podle výsledků vyrýsuje nová vláda a třeba dojde i na labubu pro všechny, jak říkala paní Maláčová. Chtěl bych poděkovat Martinovi za pomoc a sdílení politických vědomostí a oblíbených perliček z volebního i předvolebního období. Zazpívejme tedy vítězné Sara Perche Ti amo jako pan Babiš a neplakejme nad rozlitym mlékem. Na závěr bych chtěl připomenout, že politika je důležitá a vážná věc a bez vlády, zákonů a práv by tu panoval naprostý chaos, proto nepřestávejme být vděční za naši Českou republiku.

Záříjový historický kalendář se zaměřil převážně na události z období druhé světové války, které je stále velice důležité si připomínat. Měsíc říjen se ovšem ponese v pozitivnějším duchu. Pojdme se podívat na jednu říjnovou událost, která otevřela lidstvu brány k výzkumu úplně nového světa – vesmíru.

4. 10. 1957 – Den, kdy byla vypuštěna první družice

Od dávných dob zajímalo nejen vědce, ale celou společnost, co se nachází a odehrává ve vesmíru. Dějiny astronomie sahají velice hluboko. Celý vesmír se ale lidem přiblížil polovině minulého století. V čele výzkumu byly totiž dvě světové velmoci – Spojené státy americké a Sovětský svaz. Z hodin dějepisu se vám jistě již vybavil Space Race, prostřednictvím kterého se dvě země snažily dokázat světu i sobě navzájem, jak pokročilý jejich vesmírný výzkum je. Od vypuštění první družice uplynulo skoro 70 let – vypuštěna byla 4. října 1957.

Příběh ale začíná v roce 1952, kdy Mezinárodní vědecká rada (ICSU) vyhlásila mezinárodní geofyzikální rok (IGY) od 1. července 1957 do 31. prosince 1958. V roce 1955 oznámil americký prezident Dwight D. Eisenhower, že za dva roky, za geofyzikálního roku vypustí spojené státy první umělou družici. Tato informace zaujala sovětské vedení, protože si uvědomilo, že by mohlo Američany předejít, což by se dalo dobře zpracovat do tehdy rozšířené propagandy.

Po Stalinově smrti v roce 1953 a po Eisenhowerově proslovu se sovětský vesmírný výzkum, který vedl raketový inženýr Sergej Koroljov, stal jednou z priorit SSSR. Z původního plánu obrovské družice nakonec sešlo, jelikož bylo pro Sověty v tu chvíli důležitější, aby vyslali umělou družici před Američany, než aby jimi vyslaná družice měla příliš mnoho vědeckého vybavení, které by mohlo mít větší přínos.

Finální verze družice o průměru 58 cm nazvané Sputnik měla jen 83 kg. Kvůli časovému nátlaku se musela družice, která měla mít přes tunu, přeplánovat na půl tuny, ale i tento plán byl nakonec zahazen. Sputnik byla hliníková koule, v níž byly umístěny dva vysílací moduly, ventilační systém a baterie. Ke Sputniku byly ještě připevněny 4 antény, které se po dosažení oběžné dráhy rozevřely.

Start družice Sputnik je naplánován na 6. října, jenže se zanedlouho objeví zpráva, že chtějí tentýž den vypustit družici Spojené státy, proto je start Sputniku urychlen a přesunut už na 4. října.

Za necelé 5,5 minuty se Sputnik dostal na oběžnou dráhu a úspěšně oddělil od rakety, která jej následovala. Někteří měli z první družice radost, jiní už tak neuvažovali. Americký prezident označil celý ohlas kolem Sputniku za „Sputnik crisis“, jelikož vyslání družice znamenalo pro Američany první prohru, nastaly i obavy o dosah sovětských jaderných zbraní.

Američané vyslali svou první družici Explorer 31. ledna 1958, jenže v té době už byl na oběžné dráze první živý tvor vyslaný SSSR – pes Lajka. To je ovšem další delší příběh.

DOFE NAD ZLATO

DofE, neboli The Duke of Edinburgh's International Award, je mezinárodně uznávaný program, který motivuje mladé lidi k osobnímu rozvoji a pomáhá jim tak dosáhnout jejich cílů. Nabízí tři úrovně: bronzovou, stříbrnou a zlatou, přičemž ta je považována za nejvyšší a nejnáročnější z nich. Každý program je zakončen expedicí, ve které si účastníci ověří schopnost týmového hráče, orientační znalosti i dovednost vypořádat se s nečekanou situací. Jelikož zlatá úroveň směřuje expedici spíše do cizích zemí, tak jsme si po dlouhých dnech debatování vybrali okolí malebného jezera Wolfgang v Rakousku. Také bylo nutné si stanovit cíl, který je potřeba v průběhu celé expedice plnit. Vybrali jsme si propagaci DofE za účelem inspirace mladších studentů a jejich následné motivování k zapojení se do programu.

Naše přípravy na expedici byly pečlivé, ale místy i trochu zdlouhavé. Někdy se nám totiž moc nechtělo, a tak místo pár týdnů nám to zabralo pár měsíců. Nachystali jsme si seznam potravin a jídelníček na každý den, zalaminované mapy s vyznačenými trasami, jízdenky a mohlo se jít na věc. Do našeho cíle jsme se dopravovali pomocí vlaků, kdy při každém ujetém kilometru jsme zjišťovali, co všechno jsme si s sebou zapomněli sbalit. Když jsme se po úmorném dni dostali konečně do kempu, tak na nás čekala rezervace pro Duke of Edinburgh, z čehož jsme se cítili velmi vznešeně. Postavili jsme stan a už se nám krátily hodiny do začátku expedice.

Celé čtyři dny, a pár hodin k tomu, naše skupina zůstala bez možnosti použití telefonů a jakýchkoliv nákupů. Sice se nám někdy zastesklo po místní restauraci, kam jsme se v den příjezdu stavili, ale odolali jsme a díky našim zásobám jsme hlady neumřeli. No a na telefon jsme si za celou dobu ani nepomysleli. Naší zábavou se totiž staly celovečerní hry Uno flip, jehož vítěz nám je dosud zcela neznámý. Jediné, čemu někteří z nás málem podlehl, byl výběr tras. Při jejich tvoření jsme totiž nehlédli na výškové rozdíly, ale na dobu ujití. Proto při výšlapu se naše skupinka pomalu rozpadala na menší části – Přeživší a Umírající.

DOFE NAD ZLATO

Například hned náš první výlet měl velikou úmrtnost. Byl do tak prudkého kopce, že naše dvě kamarádky, které mají problém s tlakem, strávily spíše více času na zemi než na nohou. Ale i přes to jsme to nakonec všichni zvládli a našich vybraných cílových destinací nikdo nelitoval. Taky jsme si přáli potkat určité druhy zvířat, což se nám splnilo. Procházeli jsme výběhy krav i koní a narazili jsme na kačeny, kozy, dokonce i osly, ale prasata, ta jsme žádná neviděli.

Závěrečný den probíhal ve znamení balení, posledního výletu kolem jezera a následně nekonečně dlouhé cesty domů. Po čtyřech nocích ve stanu se už všichni těšili na teplé prostředí vlaku a „pohodlné“ sedačky. Cestou jsme již konečně mohli využít obsah svých peněženek, a tak jsme neváhali a doplnili si zásoby na cestu. Většina z nás totiž už mlela z posledního, a vydatná porce cukru a tuků nám přišla vhod. Všichni jsme se shodli, že i přesto vše této výpravy vůbec nelitujeme. Naopak jsme si ji moc užili a posunuli své limity o kousek dál.

Právě díky DofE jsme se odhodlali překonat sami sebe a vyzkoušeli si něco, k čemu by se většina z nás nikdy nedostala. Vystřídala se v nás spousta emocí, od štěstí až po zoufalství, ale díky motivaci jsme to nevzdali. Koneckonců jsme všichni rádi, že jsme se programu zúčastnili a odnesli si vzpomínky na celý život.

VYBRANÉ KAPITOLY Z BRIGÁDNÍ PSYCHOLOGIE

Období střední školy je zároveň i obdobím, kdy si většina z nás začíná hledat svou první brigádu a během posledních let před maturitou se chtě nechtě nevyhne vyptávání od všech svých známých, kteří už netrpělivě čekají na to, až jim řeknete, co budete po škole dělat a co půjdete studovat.

Z hlediska psychologie jde o zkušenost, která významně ovlivňuje naši motivaci, zvládání stresu, sebepojetí ale i sociální dovednosti a vztahy.

Motivací k nalezení brigády bývají většinou peníze – tedy vnější motivace. K tomu se ale může přidávat i motivace vnější jako například zkušenosti, znalosti či pocit z dobře odvedené práce. I samotné peníze, které na brigádě vyděláte, mohou sloužit k naplnění základních potřeb – například jídlo, ale brigáda může naplňovat i nějaké naše vyšší potřeby – třeba pocit sounáležitosti ve skupině.

V práci se také ale setkáme se spoustou faktorů, které nám působí stres. Mezi tyto stresory může patřit například časový tlak, nároční zákazníci nebo třeba náročná pracovní doba. Proto je fajn vědět, jestli nám brigáda naopak neuškodí a nebude pro nás moc náročná.

Zároveň nám ale zažívání úspěchu na brigádě zvyšuje sebedůvěru, přispívá k utváření profesní identity a podporuje zodpovědnost později v práci. Některé z našich osobnostních rysů také predikují, jak nám bude dobře v určitých typech prací. Proto si alespoň orientačně zkuste náš dotazník. Výsledky berte ale s rezervou, to, jestli vám bude v nějaké práci dobře, závisí na mnoha faktorech.

Popsal byste se jako někdo, komu nevádí jít k cíli takzvaně přes mrtvoly?

Pokud ano, pravděpodobně budete mít lepší výkon v práci s jasnou hierarchií.

Popsal byste se jako někdo, kdo rád přemýšlí o náročných otázkách?

Pokud ano, tak vám pravděpodobně bude lépe v pracích, kde se bude využívat i vaše kreativita.

Popsal byste se jako někdo, kdo potřebuje věci jasně a rychle rozhodnuté?

Pokud ano, tak budete v práci benefitovat z jasně daných úkolů.

Popsal byste se jako někdo, kdo věří, že některé skupiny lidí si zaslouží mít ve společnosti/ práci vyšší postavení?

Pokud ano, pravděpodobně vám bude nejpříjemnější práce na vedoucích pozicích.

Popsal bych se jako někdo, komu vůbec nevádí nejistota a je ochotný např. čekat na další informace?

Pokud ano, tak zvládnete fungovat i v nejasném prostředí

ODDYCHOVÁ HRA, U KTERÉ SE NUDIT ROZHODNĚ NEBUDETE!

Vsadím se, že každý z vás si alespoň jednou v životě řekl: „Hele, je super se bavit s přáteli, ale chci si jít zahrát něco na počítač...“ A vsadím se, že tak pro 99,99 % z vás jsem našel perfektní řešení. Jmenuje se Human Fall Flat. Že jste o hře nikdy neslyšeli? Nebojte, já vám ji zde dnes velmi krásně nastíním, abyste se příště u podobné otázky nemuseli rozhodovat, jestli si zahrajete Roblox, nebo Minecraft...

Human fall flat je hra, ve které můžete dělat v podstatě vše. Můžete chodit, rozhlížet se, ale i zvedat ruce a chytat s nimi předměty. Teď si určitě říkáte: „Wau, Franto, to je dokonalá hra“, ale ono to je ještě lepší. Ovládání je velmi intuitivní a hra vás postupně naučí Všechny její mechaniky. Jako přenášení předmětů, lezení nebo zapojování baterek či jejich nabíjení. Teď to zní velmi jednoduše a věřím, že moc nevíte, co si pod tímto představit, ale počet úrovní a jejich rozmanitost je největší silou této hry.

Každý level vám ukáže něco nového, naučí vás jinou věc, donutí vás použít jiné řešení. Žádné dva levely nejsou úplně stejné. Každý je o jiných řešeních, skákáních, plavání, řešení hádanek a hlavně, každá mapa je zasazena do zcela jiného prostředí.

Nejvíce mě na této hře však baví, že se zde dá přeskočit spousta částí, díky znalostem z jiných levelů, prozkoumávání nebo prostě hledáním jiného řešení. Ne všechny části jsou nejzábavnější, ale to si ta hra uvědomuje a dovolí vám určité části nebo skoro celé mapy přeskočit. To, jak to chcete hrát, vám doopravdy většinou projde.

Můj oblíbený aspekt hry je multiplayer. Je velmi propracovaný, a když to hrajete ve více lidech, je to mnohem větší zábava. Buď můžete hru sabotovat jeden druhému, nebo můžete spolupracovat a spousta částí si tak velmi zjednodušit, nebo dokonce najít jiné řešení, to už záleží na vaší kreativě. Už i v multiplayer lobby se dá dělat spousta věcí, takže se tam doopravdy nudit nebudete.

ODDYCHOVÁ HRA, U KTERÉ SE NUDIT ROZHODNĚ NEBUDETE!

Aby toho nebylo málo, můžete si mnoha a mnoha způsoby upravit postavu, ať už měnit tvar, obleky, nebo dokonce namalovat vlastní věci. Například oči i pusy si můžete nalíčit, obléct si džíny a k tomu vzít farmářský klobouk a stylové sako. Možností je vážně mnoho.

Po grafické stránce je hra velmi přístupná. Rozjedete ji i na slabých zařízeních, jak na slabých počítačích, tak na telefonech. Pokud však chcete vizuální požitek, když si dáte nejvyšší grafické nastavení, hra vypadá stále jednoduše ale chvílemi doopravdy pěkně. Hlavně je hra velmi dobře optimalizovaná a krásně přístupná.

Abych to shrnul, ať už chcete hrát sami, či s přáteli, Human fall flat může být úžasná hra na vyřádění nebo jen na odpočinek a popovídání. Rozjedete ji na telefonech i na počítačích, od nejslabších zařízení až po nabušené mašiny, a díky příjemnému a intuitivnímu ovládání si ji můžete užít v podstatě kdykoliv. Nejlepší je však cena. Počítáte-li s možnostmi, počtem map, a hlavně množstvím času, který na hře můžete strávit, aniž by vás omrzela nebo nutila hrát dál, s tím, že stále přichází pravidelné aktualizace, působí cena 20 euro, snižující se ve slevách na 10 euro jako totální drobnost. Pokud byste i po této recenzi nebyli přesvědčeni, můžete se podívat na mé video na youtube kanále časopisu Fénix. Nezapomeňte, člověk si nepřestává hrát, protože stárne, člověk stárne, protože si přestává hrát.

MERYL STREEP NEBO MAGDA VAŠÁRYOVÁ?

Světznámý příběh Sophie a její volby bylo to první, co mě napadlo, když jsem slyšela, jaké je téma tohoto čísla. Vždyť samotný termín ‚Sophiina volba‘ se začal používat jako obecné označení pro velmi těžké, až nemožné rozhodnutí, a to kniha vyšla na literární poměry docela nedávno (1979). Jen pár let po ní byl natočen všeobecně oceňovaný film s Meryl Streep v hlavní roli.

Napřed si řekneme něco málo o knize a jejím autorovi. Tím je William Styron, americký spisovatel píšící převážně v druhé polovině dvacátého století. Jeho první kniha ‚Ulehni v temnotách‘ byla ohromným úspěchem, mnohonásobně větším, než jakým se může většina spisovatelů v šestadvaceti letech chlubit. Jeho nejvýznamnějším dílem je právě Sophiina volba, která má jisté autobiografické prvky. Hlavní hrdina věkem i původem Styronovi skoro přesně odpovídá. Úvodní pasáž v nakladatelství je přiznaně a poznatelně psaná z osobních zkušeností.

Ač je Sophie nepochybně centrální postavou děje v knize, čtenář ji vnímá skrz oči Stinga, který celý příběh vypráví. Dle mého je kniha stejným dílem příběh titulní dámy a příběh ztracení naivity mladého jižanského muže. Je nádherně napsaná, a i když je dlouhá, čte se poměrně rychle. Příběh se ze začátku zdá jasný, časem se ale odhalují lži v něm, a skrz detaily, které se zdají někdy až nepodstatné, se postupně dozvídáme, jak to celé bylo. Ano, ta kniha má sedm set stran. Ale na rozdíl od jiných knih, zde byla každá stránka potřeba, k předání příběhu tou formou, kterou autor zvolil. Celkově se mi kniha líbila mnohem více, než jsem čekala. Spousta knih o koncentračních táborech a druhé světové válce obecně jenom vypráví tragické příběhy a nenabízí zamyšlení. Styron o ní očividně přemýšlel až moc, ale povedlo se mu dát svoje myšlenky do nádherných slov, která si ráda ještě někdy přečtu.

MERYL STREEP NEBO MAGA VAŠÁRYOVÁ?

Film z roku 1982 je vizuálně i herecky nádherný. Režisér a kameraman měli očividně styl pro estetično a Meryl Streep byla za roli Sophie oceněná Oskarem. Malá zajímavost: Alan Jay Pakula se znal s Milošem Formanem, který mu do role hlavní hrdinky doporučil Magdu Vašáryovou, které se líbila jak režisérovi, tak autorovi předlohy. Na konec ale roli dostala slavnější americká herečka a Vašáryovou známe hlavně z Postřižin, i když mohla být díky tomuto filmu světovou hvězdou.

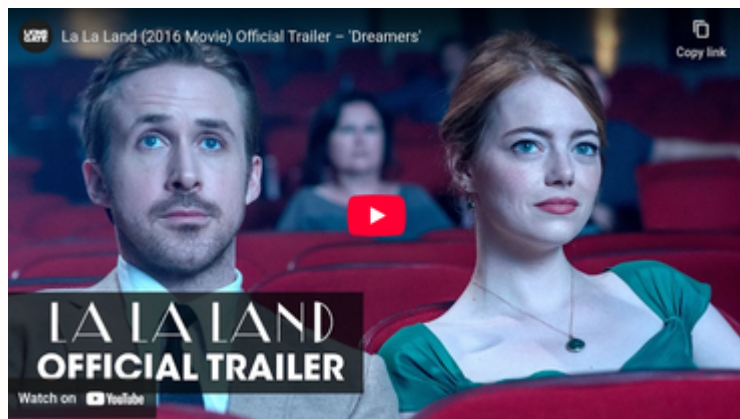
Hlavní problém snímku je, že i přes v podstatě doslovné vypůjčení dialogů i monologů ztrácí většinu z těch detailů, které dělají Sophiinu volbu tak speciální. Jsou to dvě a půl hodiny výborného filmu, ale do toho se to zkrátka narvat nedá. Obzvláště když se jedná o příběh v příběhu, kde je psaní tak podstatnou součástí. Na druhou stranu, film předal všechno co předat potřeboval, a nemusela jsem se nad ním celé hodiny hrbít při světle lampičky a luštit malinkatá písmenka. Taky se mi výrazně víc líbila postava Nathana. V knize působil jenom jako prvoplánový antagonista, zatímco ve filmu mu Kevin Kline dodal takové charisma, že jsem skoro až chápala, proč s ním Sophie zůstává. Konečně jsem pochopila ten posvátný obdiv, který Stingo k Nathanovi choval, což na mě k knihy úplně neprozařovalo.

Pak je tu samozřejmě rozdíl v kompozici - ve filmu se Stingo informace o Sophiině životě dovídá v jiném pořadí než v knize. Třeba už samotný fakt, že Sophie měla děti, byl odhalen ve filmové adaptaci dřív, což ubralo ze šoku, který takhle skutečnost měla způsobit. Taky se všechno dozvídáme od hlavní hrdinky ve dvou scénách, kde si sedne, a přestřihne se na záběry její minulosti. Chápu, proč to z časových důvodů bylo takhle provedeno, ale to, jak Stingo získával informace po kouscích (většinou, je pár kapitol které jsou náložemi Sophiiny minulosti), byla jedna z mých oblíbených částí knihy.

Takže, když nadejde souboj verzí tohoto příběhu, za mě jednoznačně vyhrává kniha. Emočně se mě dotknula mnohem hlouběji než film. Přišla mi lepší i v kompozici, ve vykreslení postav i děje jako takového. Tolik detailů se prostě do dvouhodinového filmu narvat nedá. Nevadí to, ale člověk co četl knihu, si toho hrozně všimne. Film není vůbec špatný, a pokud je váš hlavní cíl nebýt za blbce v hodině češtiny, až se k dílu Sophiina volba propracujete, tak to vůbec není špatná... No, volba 😊.

DOCELA DEPRESE NEBO DOCELA MID?

Vendy 6/10

La la land je jeden z těch filmů, o kterém všichni na internetu říkají, jak je „skvělý“ a „musíte ho vidět,“ anebo že je „to nejsmutnější, co kdy uvidíte“. Já nejsem zrovna fanoušek toho, aby mi někdo diktoval, co se mi má a nemá líbit nebo jak mám na snímek reagovat. Proto jsem tak často zklamaná z populárních filmů nebo se zdráhám na ně vůbec podívat. Jeden den jsem se ale přece rozhodla kouknout právě na La la land a čekala jsem vodopády slz a klinickou depresi, protože po všech recenzích, které jsem četla, se to zdálo jako jediná možnost. Bohužel jsem však naopak byla poměrně zklamaná a myslím si, že to je také částečně zásluha těch lidí, kteří o snímku říkají, jak byl smutný.

Když k vám budu úplně upřímná, film mě nijak nevzrušil. Což samozřejmě neznamená, že si myslím, že byl špatný. Jen jsem od něj očekávala mnohem víc na základě ohlasů jeho fanoušků. Začnu ale pozitivními aspekty. Nesmírně se mi líbilo, jak byl natočen. Pohyby kamer, všechny ty barvy a krásné malované kulisy, které byly v poslední montáži. To je něco, co vám opravdu utkví v paměti. Miluju, když se na snímky příjemně kouká, když jsou pestrobarevné a jen díky světlu/barvám z nich cítíte tu atmosféru.

Úplně upřímně jsem totálně v koncích s výběrem filmu...

Jsem na tom stejně. Myslím, že nejsložitější volba tohoto měsíce bude vybrat, co budem recenzovat.

No počkej, co takhle La la land? Tam přece postavy musí udělat nějaká těžká rozhodnutí.

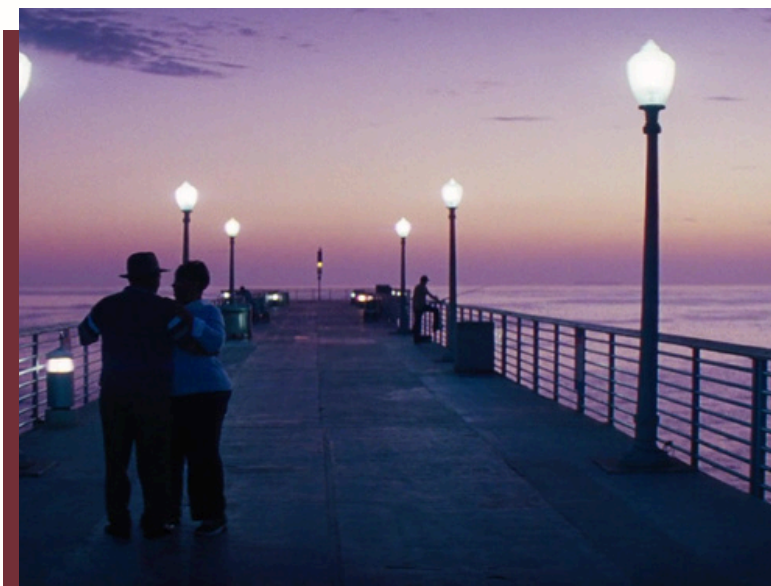
To je vlastně skvělý nápad! A už dlouho se na něj chci podívat.

Tak jdeme na to!

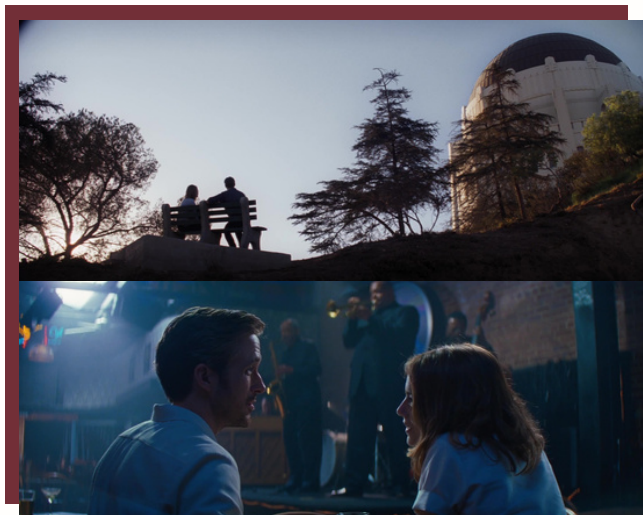
Barvy jsou mimochodem nesmírně důležité pro tento film. Tak například – na jeho začátku vidíme Miu hlavně v modré – modrá bunda, kterou měla na konkurzu, nebo její modré šaty. Sebastian se nám zase představí v červené – jeho ikonický osmdesátkový look s červenou bundou a klávesovou kytarou. Když tyto dvě barvy smícháte, dostanete fialovou. A právě tu najdete později ve všech scénách, které nám představují vztah těchto postav, protože nám má symbolizovat jejich propojení – ať už to je nebe zbarvené do fialova v ikonické první taneční scéně, fialové pozadí při taneční scéně v Planetáriu, Miiny fialové šaty, které má na sobě, když zpívají „City of stars“ nebo i taková „blbost“, jako jsou fialové popelnice u Miina bytu.

DOCELA DEPRESE NEBO DOCELA MID?

Přechodem z jasných do vybledlých barev nám zase režisér symbolizuje postupný rozpad vztahu. Vše začíná být tmavší a monotónnější – dokonce i Miino oblečení je postupem času méně a méně barevné, až ji v poslední scéně vidíme celou v černém. Když jsem si tohle všechno uvědomila, tak jsem okamžitě pochopila, proč vyhrál La la land Oscara za nejlepší kinematografii. Po prvním zhlédnutí snímku mi vždy asi nejvíc utkví v hlavě kamera a vizuální stránka. Platí to i v tomto případě a vždy se ráda podívám na pěkný edit na tento film nebo zavzpomínám na pěkné vizuály. To se ale bohužel nedá říct o příběhu...

Vztah dvou lidí, kteří jsou soustředění na svou práci a chtějí si jít pouze za svým snem – jsme na toto téma zvyklí, objeví se ostatně skoro v každém seriálu nebo romantické komedii. Rozdíl však je, že v tomto příběhu to pro ně neskončí dobře. Diváci proto považují snímek za „nejstrašidelnější horor, který kdy viděli“ a spousta filmových fanatiků jej obřečela... Já se ale nedokázala přimět k tomu se cítit smutně. Upřímně si totiž myslím, že jim to nikdy nemohlo vydržet.

Řekněme si to na rovinu – oba dva byli tak zarytí do své práce, že by jejich vztah nemohl fungovat. Jediný způsob, jak by mohl, je ten, který vidíme na konci snímku ze Sebastianova pohledu – on omezí své sny jen proto, aby mohl s Miou zůstat. Ale to přece nevede ke šťastnému páru. Když jeden partner omezí své cíle, své celoživotní sny, tak z toho přece nikdy nemůže vzejít kvalitní a udržitelný vztah. Chápu, že diváci chtěli na plátně vidět velkou love story, ale tak to prostě většinou v reálném světě nechodí. Jak jsem tedy již řekla, příběh se mi zdál nudný a jediný důvod, proč není mé hodnocení ještě nižší je ten, že byl alespoň realistický.

Láska není to jediné, co vás v životě čeká. Není to to, co rozhodne, jestli budete šťastní, nebo nadosmrti mizerní. Čeká vás spousta dobrodružství a objevování, cestování, studium a práce, která vás bude bavit. Láska by neměla být to jediné, co od svého života chcete. Vztah by neměla být jediná vize pro vaši budoucnost a už vůbec by vás neměl držet od věcí, pro které chováte skrytý obdiv a vášeň. Nenechte jeden špatný středoškolský vztah určit vaše úspěchy. Nenechte se omezovat, jen aby byl váš partner šťastný. Naučte se být i trochu sobečtí. Udělejte tu správnou volbu pro vás.

DOCELA DEPRESE NEBO DOCELA MID?

Dája 9/10

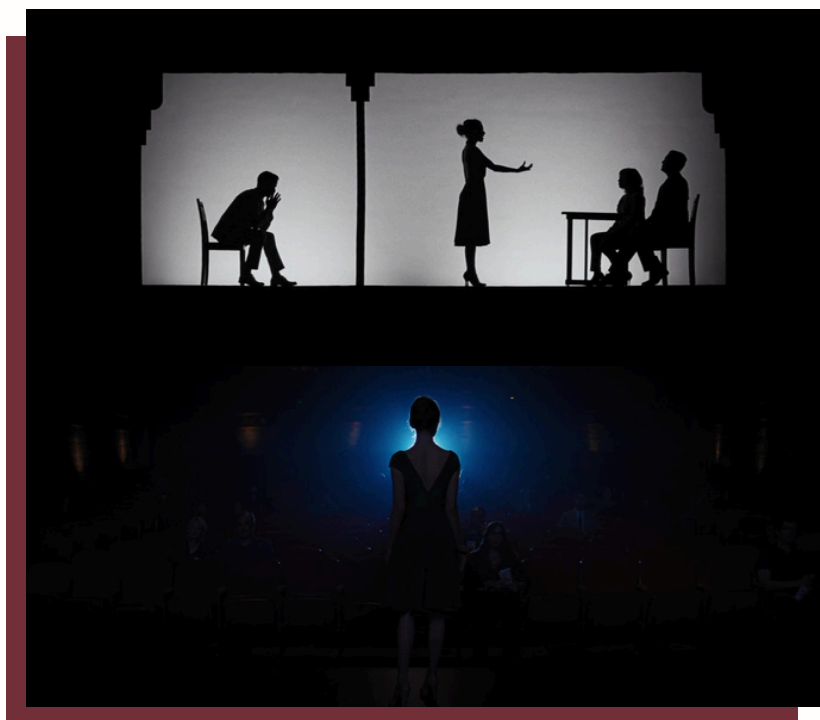
Byl jednou jeden pán, co chodil na Harvard, dělal bubeníka v jazzové kapele a taky tak trochu režíroval filmy. Ten pán se jmenuje Damien Chazelle a má dva Oskary a tři BAFTY. Jak říkám, takový začínající, neznámý tvůrce... O jehož filmech se na sociálních sítích mluví poměrně intenzivně, a poměrně dlouho. Dovolila bych si typnout, že závěrečný záběr filmu, o kterém je tahle recenze, většina z vás už někdy někde viděla. Pění chvály na jeho drama *Whiplash* (2014), a muzikál *La la land* (2016), kde u obou působil i jako scénárista, neustává ani po téměř dekádě. *Whiplash* je mistrovské dílo ve všech aspektech, které si všechny chvály víc než zaslouží, ale na druhý zmiňovaný snímek jsem se musela ještě podívat. Jakožto rádobý umělkyně, co by se chtěla živit divadlem, jsem přesná cílová skupina tohoto filmu. Všichni a všechno mi naznačovalo, že se mi bude líbit a výjimečně měli všichni a všechno pravdu.

Romantické vztahy jsou v podstatě dva lidé, kteří si vybírají být spolu, i přes všechno ostatní, co se v jejich životě děje. Kde je ale hranice, kdy je lepší si vybrat sám sebe a svůj život? Takové volby děláme každý den. Když ne ve vztazích, tak ve svých cílech a snech. Jak poznám, že už to nemá smysl? Že nejsem dost dobrá a měla bych to vzdát a jít zkusit něco jiného? Každý z nás k těmto otázkám dřív nebo později dospěje, ale u nikoho není takhle každodenní volba zřetelnější než u umělců. Jejich kariéra je hrozně vrtkavá, a závislá na spoustě drobnostech. Pro hodně malířů, herců a sochařů, by bylo jednodušší žít se něčím 'normálním' ale oni se dál snaží. Někdy z toho vyjde inspirující příběh o úspěchu, někdy hořký příklad toho, že v životě nemůžeme mít všechno. Toto je téma, které by se mělo v knihách a filmech podle mně řešit víc, protože je ohromně zajímavé. A tento snímek, je asi nejznámějším příkladem tohoto podžánru.

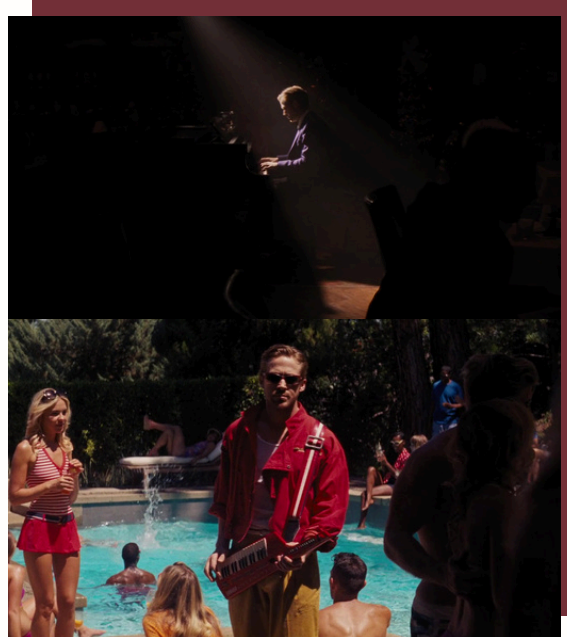
DOCELA DEPRESE NEBO DOCELA MID?

La la land je o herečce a klavíristovi, kteří si prozatím vybírají za svoje sny bojovat. Mia a Sebastian (naši hlavní hrdinové) jsou úžasně realisticky nerealističtí. Na jednu stranu jsou to normální lidé, kteří se snaží něčeho dosáhnout, a na stranu druhou všude pobíhají v tanečních botách, létají vzduchem a nějakou záhadou se kolem nich ohýbá a barví světlo. Mia se obléká do jasnějších barev, než v jakých jsem kdy viděla chodit opravdového člověka, ale to nevadí. Stejně jako nevadí taneční sekvence nebo zpívané části, protože Damien Chazelle věděl, jak je správně oddělit. Hra s barvami a světlem je tak precizní, že divák přesně ví, co se děje doopravdy a co je vyjadřování vnitřních myšlenek.

I když je Emma Stone slavná herečka, je natolik dobrá, že když na obrazovce plakala o tom, jak se nikdy neprosadí, tak jsem jí věřila každé slovo a každou slzu. Dokonce se mi i líbil její zpěv, což bohužel nemůžu říct o Goslingovi. Nečekala jsem sice výkon na zlatého slavíka, ale to, že zpěv není jeho hlavní povolání bylo místy dost slyšet. Jeho obvyklé charisma zde ale funguje tak dobře, že jsem mu to ochotna odpustit.

Ze scénáře je cítit, že je psán z osobních zkušeností režiséra, ale zachycuje univerzální emoce, co může pociťovat i student medicíny. Kulisa Los Angeles, Hollywoodu a soutěživého světa umění tyto pocity zintenzivňuje, ale nemění jejich podstatu. La la land stojí totiž pevně nohama na zemi. Tam, kde by většina romantických scénářů končila, tenhle se teprve rozjíždí. Už od půlky člověku musí být jasné, jak to celé skončí, protože vztah Miy a Sebastiana ani nemůže dopadnout jinak. V alternativním konci, který si Mia představuje, vidíme jak sebestředná a nereálná představa to je. Proto se na La la land některým lidem špatně kouká. Není to útěk z reality, kde všechno dopadne dobře, ale právě proto měl úspěch, jaký měl, a dostal všechna ocenění, která dostal. Není to příběh, který končí pohádkově, na což jsme u romantických filmů zvyklí. Ale proto si ho pamatujeme.

Finální verdikt? Další výborný projekt Damiena Chazella, který je opět téměř dokonalý po všech stránkách.

DÁT NEVYUŽÍVANÉMU MÍSTU NOVÝ ÚČEL JE TAKÉ VOLBOU

V Inspireview říjnového čísla jsme rozhovor udělali s pánem, kterého většina zná, nebo alespoň jeho projekt. Na trase tramvaje 1 jste za poslední léta po cestě do školy na zastávce Kamenolom sledovali finální fáze projektu Diorit, neboli nového bytového domu, zasazeného do skály bývalého kamenolomu. Autorem projektu je pan Antonín Dvořák a jeho kolegové. Pan Dvořák a jeho projekty a realizace, mezi které mimochodem patří v Brně ještě plavecký bazén a wellness na Kraví hoře, rekonstrukce divadla Reduta, ředitelství DPMB nebo třeba rekonstrukce Administrativy a Strojírny v areálu Vaňkovka, sbírají mnoho cen jako Architekt roku, Grand Prix Architektů a mnoho dalších. Co se skrývá pod skořápkou nového, izolovaného bytového domu, co vedlo pana Nováka a jeho kolegy k volbě právě takového využití prostoru a mnoho dalších zajímavostí a informací se dozvíte právě v tomto rozhovoru.

Mohl byste se na začátek čtenářům představit?

Jmenuji se Antonín Novák a jsem architekt. Učím na vysoké škole v Liberci, podnikám a nejradši hraju tenis.

Jak jste se dostal k vaší profesi?

Zajímalo mě to. Už když mi bylo 14 let, tak jsem chtěl být architekt a už v tomto věku jsem architektem byl. Celý život jsem architekt a za 2 roky to bude už 50 let. Neplánuju to nijak oslavit, je to moc špatné číslo na to, aby se slavilo. Ale zase oslavy jsou dobré, tak uvidím.

Mohl byste čtenářům přiblížit projekt Diorit?

Nepracuji sám, pracuji v kolektivu s kolegy, které mám už 30 let. Hodně záleželo na tom, aby se touto stavbou město nerozlézalo do krajiny, to je ekologicky nejhorší, co můžete udělat. Udělali jsme virtuální výstavy pro město, kde jsme ukazovali nevyužitá místa, třeba nějaké staré areály fabrik nebo místa určené na skládky. Tam, kde stojí Diorit, měla být skládka, my jsme si ale řekli, že by se to místo dalo využít líp a mohl by tam být hezký bytový dům, a tak jsme nakreslili návrh do územního plánu. Celé jsme to vymysleli už v roce 2004 a 20 let nám trvalo, než jsme Diorit zrealizovali. Našli jsme si investora, který v roce 2009 zkrachoval a jak projekt koupil jiný investor, tak jsme ho s ním už dodělali. Byla to pro nás možnost využít nevyužívaná místa ve městě tak, aby se město zahustilo. Města jako Brno mají malou hustotu obyvatel a přihlásilo se ke konceptu kompaktních měst. To znamená, že tam, kde bydlíte, je v okruhu přibližně 150-35 metrů vše, co potřebujete. Takže Diorit je takový náš příspěvek městu. Je výjimečný, nemá běžný pravoúhlý systém a tím, jak je v lomu, tak vyžaduje úplně jiný přístup, který je organický. Ty právě úhly na domě zvenčí nejsou a to nás bavilo, že jsme nemuseli dělat pravoúhlou škatuli.

DÁT NEVYUŽÍVANÉMU MÍSTU NOVÝ ÚČEL, JE TAKÉ VOLBOU

Mohl byste čtenářům popsat proces realizace projektu Diorit?

Určitě, když nás napadlo, jak změnit využití místa právě na bytový dům, museli jsme vše nakreslit a překreslit územní plán, to jsme dělali asi rok a to nám nikdo nezaplatil. Potom jsme kreslili pro prvního investora, jenže v roce 2009 přišla krize, on zkrachoval a přeprodal to jinému investorovi a v roce 2017 jsme začali pracovat na stávající podobě. Asi 3 roky trvalo, než jsme vůbec dostali stavební povolení, a 2-3 roky trvala stavba. Mám tam ještě 2 roky mezeru, ale tak nějak to celé trvalo přibližně.

Na co jste na Dioritu nejvíce pyšný? Má nějakou „třešničku na dortu“?

V suterénu v parkingu jsme nechali kus původní skály. Při prohlídkách to mají lidi rádi, říkám tomu bílá paní a zakončuji tím každou prohlídku, nevím proč se lidem tak líbí. Jsem hrdý na to, že se nám podařilo udělat projekt velmi organický. Podařilo se nám vyřešit potřebu izolace od rušné křižovatky vytvořením vnitrobloku a i s terasami umožňuje velmi kvalitní bydlení. Celý objekt je z tepelně-technického hlediska hodně vysoko, označovaný A. V domě je rekuperace, topí se vrty, jsou tam trojskla a dokonce čtyřskla, žaluzie jsou čtvrtým sklem. Vytápí se podlahami a v létě se jimi taky chladí. Zachovali jsme hodně původní zeleně a zařídili „zelené střechy“, na které jsme dostali příspěvek od města. Když se dostanete do vnitrobloku, tak zjistíte, že je tam absolutní ticho a klid, neslyšíte dopravní komunikaci a to, co vás obklopuje, je jen příjemné. Z terasových bytů, které se prodaly jako první, vidíte krásně zeleň kolem sebe. Jsme také hrdí na to, že dům je do prostoru velmi přirozeně umístěný a vpasovaný, využívá hodně jižního slunce a skálu jako přírodní prvek. Můžete tu mít krásné místo na bydlení, které mělo být drtičkou na betonové zbytky, jak chtěli úředníci a politici.

Je Diorit už vyprodaný? Dostávají se k vám nějaké recenze?

Byty byly vyprodané už dávno, skoro hned. Prodaly se hrozně dobře a rychle a myslím, že to byla dobrá investice pro ty, kteří byt zakoupili, protože investor je prodával docela levně. Prodával je za normální průměrnou cenu novostaveb v Brně, ale s daleko vyšším vybavením a nabídkou než ostatní, ale i přesto to pro něj zisk mělo. Zatím se nám vrací jen pozitivní hodnocení, jen pár detailů se doladovalo, co nefungovalo, ale na rozdíl od většiny staveb, kdy nám všichni strašně nadávají, nám zatím nikdo nenadal. Vlastně ano, bylo oznámení, že jsme nedodrželi normy na parkování a oslunění, ale nic z toho nebyla pravda. To je ale běžné, u všech staveb se najdou lidé, kteří vám mají co sdělit, že je něco špatně. Ale tady nám to všichni chválí, lidem se to líbí, hodně se jich tam chtělo podívat a každou sobotu jsem dělal prohlídky, kde jsem prováděl. Ono to vzbuzuje zvědavost, kolem jezdí tisíce lidí.

DÁT NEVYUŽÍVANÉMU MÍSTU NOVÝ ÚČEL, JE TAKÉ VOLBOU

Máte mezi vašimi projekty a realizacemi nějaké favority?

Náš favorit je asi bazén na Kraví hoře, který stárne, ale my se o něj pěkně staráme a slouží dobře, stejně jako divadlo Reduta.

Máte i nějaké jiné zájmy nebo koníčky?

Koníček je určitě učení, protože finanční ohodnocení je mizerní a navíc jezdím do Liberce. Jedu tam 3 a půl hodiny, ohodnocuji tam studenty, kteří většinou ani nepřijdou, nebo když už, tak nemají nic a pak jedu 3 a půl hodiny zpátky. Tak to je takový můj hezký koníček.

Máte nějaké plány ohledně projektů a realizací do budoucna?

Mám, ale nemůžu to prozradit, protože to nemám podepsané a nechci prozrazovat. Týká se to ale jedné krásné, historické budovy u Hlavního nádraží a ještě jedna lokalita tady v Komíně, kterou bych strašně rád předělal, jenže o té taky nechci mluvit, a navíc čekám na změnu územního plánu.

Co byste poradil našim studentům?

Aby šli dělat to, co je baví. Nemusí to být zrovna vysoká škola, z toho gymplu je cesta na vysoké školy jednodušší, ale klidně ať podnikají nebo dělají, co je baví. Nejlepší je v práci dělat to, co vás baví a to je krásné. Taky bych jim poradil, aby samozřejmě šli ven. Minimálně na vysoké škole jsou Erasmy, a i kdyby tam nebyly, tak za každou cenu ven a cestovat.

Foto: Petr Polák

Zdroj: <https://www.archiweb.cz/b/rezidence-diorit>

Panu Novákovi moc děkujeme za rozhovor a přejeme mu dalších mnoho úspěšných let v oboru architektury a budeme se těšit, až budeme moct na vlastní oči spatřit další krásné projekty a realizace, se kterými pan Novák a jeho kolegové v budoucích letech přijdou.

GYBY BEZ ERRORU A CHYBY

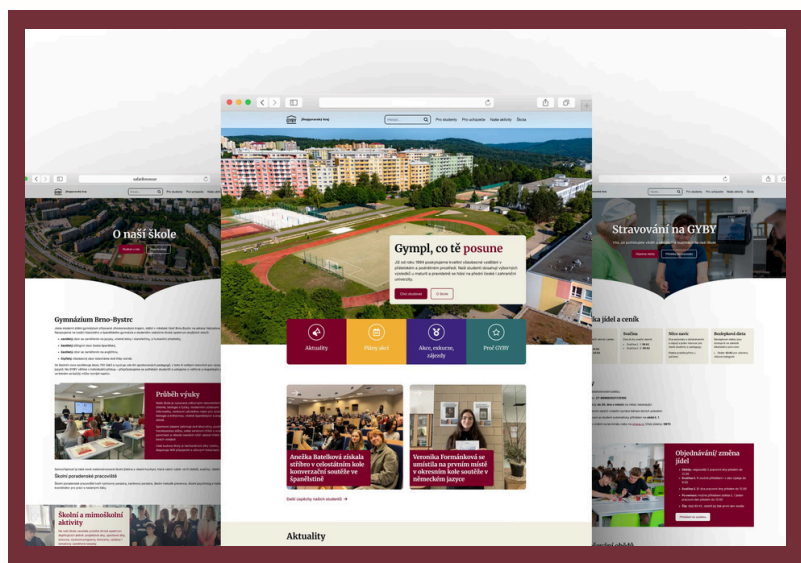
GYBY brzy dostane novou online vizitku. Jakou? Během pár týdnů budou spuštěny zbrusu nové webové stránky. Jejich autorem je student a člen týmu LASAR, kterého asi již nemusím představovat: Boris Brovkin. Nám se naskytla příležitost se ho zeptat na pár otázek. Takže jsme jí samozřejmě využili.

Jak ses ke tvorbě stránek vůbec dostal?

Úplnou náhodou. V týmu LASAR (první česká studentská družice) jsme potřebovali web, a tak jsem se do toho pustil já. Neuměl jsem nic a učil jsem se od nuly – od hostingu, přes Wordpress, až po kódování. První verze byla fakt hrozná; dneska se tomu úplně směju. Časem jsem se ale zlepšil a GYBY web je zatím moje nejlepší práce.

S jakou novinkou se na stránkách setkáme?

Chtěl jsem, aby web školu opravdu dobře reprezentoval, protože na ní sám studuju a vím, že si to zaslouží. Stránky jsem proto přehledně roztřídil do intuitivních kategorií podle typu návštěvníků. Jsou tam aktuální akce, důležité informace pro studenty a část, která prezentuje školu uchazečům. No a samozřejmě je celý web napěchovaný spoustou krásných fotek od našeho absolventa Karla Horáka. Mimo to jsem změnil barvy, písmo a trochu i logo, aby to celé působilo čistě a moderně.

Dělal jsi už stránky pro nějakou známou společnost?

Miluju web pro svůj tým LASAR, který jsem nedávno rebrandoval, a doufám, že se jednoho dne stane tou známou společností. Ale zatím největší firma, co má moje stránky, je Spacemanic – výrobce malých satelitů.

Hodláš v budoucnu třeba založit vlastní firmu?

Ano, zvažuju to čím dál víc. Bavilo by mě to a brzy to nejspíš i zkusím.

Snad za všechny můžeme říct, že jsme na nové stránky velmi zvědaví a rádi bychom popřáli Borisovi hodně štěstí při budoucích projektech.

STÁTY, KTERÉ NEZNÁTE: PAPUA NOVÁ GUINEA

Na světě je 195 států, ale mnoho lidí by si nevzpomnělo ani na všechny evropské. Je tedy pochopitelné, že mezi všemi těmi zajímavými zeměmi zůstává několik poněkud v pozadí, a přesto mají mnoho co nabídnout. Pojdme si tedy v této minisérii představit několik těchto skrytých pokladů, počínaje Papuou Novou Guineou.

Papua Nová Guinea je dosud jeden z nejméně probádaných států světa. Nachází se zde ještě mnoho druhů rostlin a zvířat, které nebyly dosud objeveny. Země se rozkládá v severozápadní části Tichého oceánu, na východní polovině druhého největšího ostrova na světě Nová Guinea. Jako bývalá britská kolonie je součástí Commonwealth. Místní obyvatelé dosud udržují původní styl života a přes 800 domorodých jazyků.

První na ostrově v roce 1545 přistál španělský objevitel Inigo Ortiz de Retez, který ostrov pojmenoval Nová Guinea, protože mu Papuánci a Melanésané připomínali obyvatele africké Guineje. V roce 1884 si území rozdělili Německo a Velká Británie. Německou část poté za 1. světové války obsadili Australané a za 2. světové války byla okupována Japonci. Obě části byly spojeny v roce 1949 a v roce 1972 vyhlásila Papua Nová Guinea samostatnost. Nepokoje však neustaly. Mezitím, co se na ostrově rýsovala naděje na fungující stát, na ostrově Bougainville začaly bouřit protesty. Na ostrově dlouhodobě probíhala rozsáhlá těžba v měděných a zlatých dolech. Místní obyvatelé cítili, že jim bohatství nepřináší žádný prospěch, zatímco životní prostředí a tradiční způsob života byly devastovány. V roce 1988 tedy vznikla tzv. Bougainville Revolutionary Army, která prohlásila ostrov za samostatnou republiku. Boje mezi separatisty a vládními silami trvaly až do roku 1998 a zahynulo při nich odhadem 15-20 tisíc lidí. Konflikt skončil mírovou dohodou, která ostrovu zajistila vysokou míru autonomie, avšak dodnes se Bougainville snaží o úplnou nezávislost.

ČLEN KLANU HULI

STÁTY, KTERÉ NEZNÁTE: PAPUA NOVÁ GUINEA

Papua Nová Guinea je dozajista národnostně nejrozmanitější stát na světě. Nalezneme zde stovky etnických skupin, tradic a jazyků. Většina obyvatelstva mluví anglicky anebo jazyky enga, tok pisin a hiri motu, ale lze se tu setkat s více jak 850 dalšími, přičemž některými mluví méně než tisíc lidí. Mezi jednu z největších etnických skupin patří Enga. Čítá asi čtvrt milionu příslušníků, kteří bydlí převážně ve vysokohorských oblastech. Jejich společnost je rozdělena na klany a sociální skupiny, mezi kterými často směňují dary (prasata, plodiny...) pro utužení dobrých vztahů. Živí se převážně zemědělstvím, kde dominuje pěstování sladkých brambor. Jednou za rok v srpnu se koná tzv. Enga Cultural Show, kde se sejdou klany z celé provincie. Tančí, zpívají, vykonávají rituály a předvádí tradiční kroje. Velice výrazným klanem je také kmen Huli. Vyčnívají svými impozantními vlasy, které sčesávají do složitých účesů a zdobí je peřím a ozdobami. Udržují si svoje tradiční mýty, rituály, náboženství a obřady, avšak je na ně vyvíjen silný sociální tlak, který jejich kulturu postupně potlačuje. Posledním výrazným etnikem je Melpa, které se liší převážně svými společenskými zvyky. Ženy a muži žijí v oddělených domech a ženy se ve svých musí starat o prasata. Muž také musí pocházet z jiného klanu než-li nevěsta.

S jistotou lze říct, že Papua Nová Guinea patří k biologicky nejrozmanitějším oblastem světa a díky své geografické izolaci je domovem velkého množství endemických druhů, které se nevyskytují nikde jinde na Zemi. Přesto že zabírá pouze zlomek světové pevniny, zde nalezneme od 8 % všech světových obratlovců až po 10 % ze všech druhů ryb. Taková koncentrace života je umožněna mimořádnou rozmanitostí ekosystémů. Od pobřežních mangrovů a korálových útesů přes nížinné deštné lesy až po chladné horské pralesy a mračné lesy ve výškách nad dvěma tisíci metry. Každé výškové pásmo vytváří vlastní unikátní prostředí, které podporuje vznik a přežívání velkého množství endemických druhů. V horských pralesech žijí vzácní vačnatci, například stromoví klokani nebo pestře zbarvení kuskusové a dodnes zde přežívají i vejcorodí savci ježury. Obojživelníci jsou zastoupeni stovkami druhů, z nichž mnohé se vyskytují jen v jediných údolích či horských pásmech. Země je proslulá také rajkovitými ptáky, kteří svými nápadnými barvami a tanečními rituály fascinují nejen místní obyvatele, ale i biology z celého světa. Pozornost si však také zaslouží nelétaví kasuáři, zpívající psi či místní krokodýli. Stejně bohatá je i flóra. Tropické deštné lesy ukrývají obrovskou rozmanitost stromů, palem, orchidejí a kapradin, zatímco ve vyšších polohách najdeme převážně mechy, lišejníky a vzdušné rostliny. Tato mimořádná druhová rozmanitost dělá z Papuy-Nové Guineje jednu z nejvýznamnějších oblastí světové biodiverzity.

Podtrženo, sečteno, Papua Nová Guinea je nenahraditelný světový unikát, který nelze opomínat. Ať už vás uchvátí místní fauna a flóra či osobité zvyky a tradice, rozhodně stojí za to ji objevovat. Místní obyvatelé, zvířata a rostliny dohromady tvoří nenahraditelný ekosystém, který vždy budeme z dálky s obdivem sledovat.

DIPLOMATICKÉ SRDCE EVROPY: BRUSEL

Když se řekne Brusel, většina lidí si představí čokoládu, waffle a evropské instituce. Brusel sice toto všechno má, ale k tomu nabízí i spoustu památek, parků a míst, které stojí za návštěvu. V tomto článku najdete pár tipů na místa, která nesmíte při návštěvě Bruselu vynechat a také všechny instituce EU, které musí vidět nejen milovníci politiky.

První zastávkou je **Atomium**. Tato obří ocelová stavba, která je zvětšený model atomu železa, se nachází vedle Parc de Laeken a patří k symbolům Bruselu. Dohromady má celkem devět velkých koulí o průměru osmnácti metrů, které jsou spojeny dvaadvaceti chodbami. V jednotlivých koulích se nachází výstavy a nahoře vás čeká vyhlídka, ze které je vidět na celé město. Už samotná cesta výtahem, který vás vyveze skrz „atomové tunely“, je zážitek. Hned vedle Atomia najdete **Mini-Europe**, venkovní muzeum miniatur památek z celé Evropy. Poté doporučujeme jít na procházku parkem, kde stojí královský palác belgické královské rodiny. V určité části roku se tu otevírají i slavné **skleníky v Laekenu**, plné exotických rostlin a květin.

V samotném centru určitě nesmíte minout **Grand Place**. Toto impozantní náměstí, obklopené nádhernými historickými budovami, je zapsáno na seznamu UNESCO. Dominantou náměstí je gotická radnice s věží a sochou svatého Michaela, patrona Bruselu. Jen pár kroků odtud stojí i slavná soška **Manneken Pis**, čůrající chlapeček, který se stal jedním ze symbolů města. Belgičané ho navíc rádi oblékají do stovek různých kostýmů. A aby toho nebylo málo, ve městě se nachází ještě další dvě sochy, čůrajícího psa a holčičky.

Zeleně v Bruselu mají také dostatek. **Parc du Cinquenaire** se svým monumentálním vítězným obloukem láká na procházku i odpočinek na trávniku. Na vrchu oblouku si také můžete užít hezký výhled na město. Přímo v centru se pak nachází **Brussels Park**, který nabízí nejen místo k relaxaci, ale i historické památky jako sochy a fontány. Právě u tohoto parku se nachází i **Palais Royal de Bruxelles**, oficiální sídlo belgického krále. I když v paláci královská rodina trvale nebydlí, budova se používá pro oficiální státní akce a část je v létě přístupná veřejnosti. Pokud byste chtěli úžasný výhled, zamiřte na **Mont des Arts**, umělecký pahorek s krásně upravenými zahradami, odkud se vám otevře panorama Bruselu.

Z kulturních zastávek stojí za to navštívit **Musées royaux des Beaux-Arts de Belgique**, kde najdete díla od starých mistrů až po moderní belgické umění, nebo se vydat do **Magrittova muzea**, které je věnované tvorbě belgického surrealistického výtvarníka Reného Magritta. Skvělým tipem je i **Galleries Royales Saint-Hubert**, elegantní historické pasáže s kavárnami, luxusními obchody a divadlem pod prohnutou skleněnou střechou.

Z duchovních památek nesmíte zapomenout na **Katedrálu sv. Michala a sv. Guduly**, která vás uchvátí svou gotickou architekturou a důležitostí pro belgickou historii – právě zde se odehrávají královské svatby. Velkolepá je i **Bazilika Sacré-Cœur**, jedna z největších bazilik světa, z jejíž vyhlídkové terasy se otevírá nádherný pohled na město. Její stavba trvala 66 let a je největší svého druhu postavená v art deco stylu.

DIPLOMATICKÉ SRDCE EVROPY: BRUSEL

A protože Brusel je známý nejen památkami, ale i sladkými pokušeními, doporučujeme si udělat zastávku v **Choco-Story Brussels**. V tomto muzeu se dozvíte vše o historii čokolády, můžete sledovat výrobu čokolády a také ochutnat ji během 15minutové ukázky výroby pralinek.

Brusel ale není jen městem čokolády a krásných památek. Každý den se tu také rozhoduje o budoucnosti Evropy. Právě tady sídlí nejdůležitější instituce Evropské unie, které ovlivňují i životy nás všech. A proč je touto metropolí zrovna Brusel? Proč to není jiné město, které je celosvětově známější, například Paříž nebo Londýn? Abychom našli tuto odpověď, budeme muset nahlédnout do historie, konkrétně do 20. století.

Po skončení druhé světové války vznikla myšlenka evropské integrace, která měla zabránit dalším konfliktům a zároveň hospodářsky i politicky sjednotit Evropu. Bylo potřeba najít město, kde budou evropské instituce sídlit. Brusel byl ideální volbou: leží uprostřed západní Evropy, je dobře dopravně dostupný a Belgie byla vnímána jako neutrální země, která nepůsobila dojem velmoci. Navíc už tehdy měla infrastrukturu vhodnou pro mezinárodní organizace a diplomatické mise. I proto se zde postupně začaly usazovat evropské instituce a dnes tu najdeme celou „evropskou čtvrť“.

Jednou z nejdůležitějších institucí v Bruselu je **Evropská komise**, která sídlí v budově Berlaymont. Komise navrhuje nové zákony, dohlíží na jejich dodržování a spravuje rozpočet EU. Každá členská země v ní má svého komisaře, který se stará o určitou oblast. Českou republiku zastupuje Dita Charanzová, která se věnuje vnitřnímu trhu.

Další klíčovou institucí je **Evropský parlament**, jediný orgán volený přímo občany EU. Spolu s Radou EU schvaluje zákony a rozhoduje o rozpočtu. Česká republika má v Bruselu 21 europoslanců.

Rada EU, někdy nazývaná „Rada ministrů“, zastupuje jednotlivé členské státy. Podle tématu se tu scházejí příslušní ministři, například ministři zemědělství nebo financí, a vyjednávají společné kompromisy. Rada EU také přijímá právní předpisy EU spolu s Evropským parlamentem, přijímá rozpočet EU a schvaluje legislativní návrhy předkládané Evropskou komisí.

Na vrcholu stojí **Evropská rada**, kde se několikrát ročně setkávají premiéři a prezidenti členských států. Určují celkové směřování Unie a řeší zásadní otázky, od krizí po klimatickou politiku.

Brusel tedy není jen město čokolády a waflí, ale i místo, kde se rozhoduje o celé Evropě. Čeští europoslanci, ministři i diplomaté tady denně hájí naše zájmy – ať už jde o ceny potravin, ochranu přírody nebo třeba to, jak budou vypadat naše mobily. Takže až příště uslyšíte, že se „něco řeší v Bruselu“, můžete si představit nejen vážná jednání, ale i město plné památek, parků a skvělé atmosféry.

NABITI FYZIKOU

Milí studenti, s novým číslem časopisu je tu samozřejmě i další díl rubriky Hon za semináři. Tentokrát se vracíme zpět k přírodním vědám a odhalíme tajemství fyzikálního semináře. Jako většina seminářů na našem gymnáziu, i tento se dělí na předmaturitní a maturitní. Bohužel nebyl mezi předmaturitními ročníky v posledních letech zrovna oblíbený a užili si ho jen maturanti. Tento rok se však opět otevřel i pro nás třetáky, a právě díky tomu vám můžeme, jakožto jeho studentky, přinést informace přímo z místa dění.

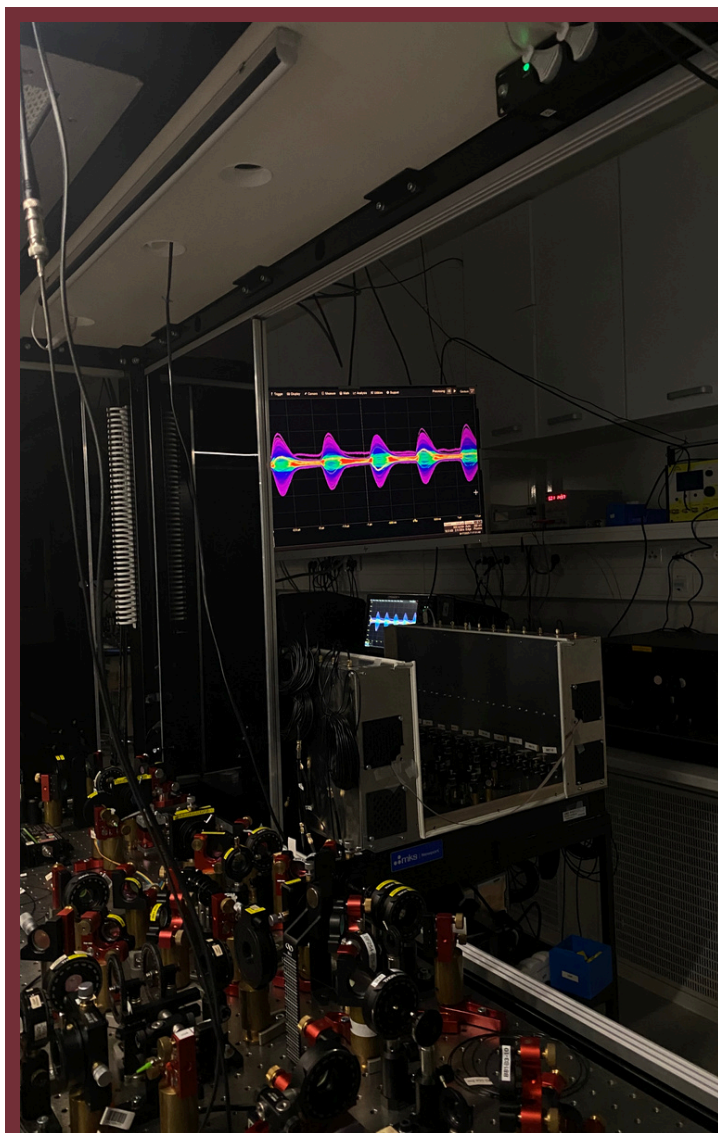
Volba seminářů do předmaturitního ročníků může být děsivá – ne všichni totiž už ví přesně, z čeho chtějí maturovat nebo z jakých předmětů budou skládat přijímací zkoušky na vysokou školu. Při výběru maturitních seminářů už v tom máte většinou jasno, ale je naprosto pochopitelné, že jste rok předtím ještě tápali. Nebojte se tedy zvolit si předmaturitní seminář, jen protože vás fyzika baví. Sice nejspíš skončíte v učebně se studenty, kteří vám poví, že budou fyziku potřebovat k maturitě nebo přijímacím zkouškám, ale v semináři je určitě i místo „jen“ pro zvědavé studenty.

Předmaturitní seminář totiž také není ještě tak soustředěný na maturitu. Na začátku roku se vrací zpět do vesmíru a řeší se astronomie a astrofyzika. Později se přejde k speciální a obecné teorii relativity a poté přijde optika a kvantová a jaderná fyzika – témata, která se probírají i v normálních hodinách fyziky ve třetím ročníku. V semináři se ale proberou podrobněji a dozvíte se i to rozšiřující učivo, které vám vždy profesori v normální fyzice odpouštěli.

V maturitním semináři se budete soustředit (překvapivě) na maturitu – zopakujete si celou středoškolskou fyziku a vrhnete se na vyplňování maturitních otázek. Budete také zkoušet potřebné příklady a praktické pokusy, které je potřeba předvést při maturitní zkoušce. Paní profesorka Lipková se vám bude snažit předat učivo v souvislostech a dodat vám jistotu a odvalu. Semináře jsou také ideální prostor, kde se ptát na otázky, a paní profesorka vám je určitě ráda zodpoví a pomůže se vším, čemu byste nerozuměli.

NABITI FYZIKOU

KVANTOVÁ OLOMOUC

Studenti maturitního semináře zas jezdí na exkurze do firmy Thermo Fisher Scientific, která je světovou jedničkou ve výrobě elektronových mikroskopů.

I když jenom zmínka o fyzice a cokoli spojeném s ní se pro mnohé může zdát děsivá, fyzikálního semináře se opravdu není potřeba bát. Samy to také potvrdily dvě studentky předmaturitního semináře.

Výuka semináře samozřejmě neprobíhá jenom za lavicemi ve škole. Studenti předmaturitního i maturitního semináře mají možnost se zúčastnit různých zajímavých exkurzí. Nedávno se studenti třetího ročníku podívali na moderní Přírodovědeckou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci, kde se zúčastnili celodenního semináře i s workshopy Kvantová Olomouc, který se pořádá ke stému výročí kvantové fyziky. Dále se plánují exkurze také do brněnských univerzit. Například laboratorní měření na Přírodovědecké fakultě MU v Brně nebo také praktická cvičení v laboratořích VUT, završená opět zajímavými přednáškami.

„Předmaturitní seminář z fyziky vedený paní profesorkou Lipkovou se mi zdá velmi přínosný, a hlavně srozumitelný. Rozšiřující učivo je zajímavé a myslím si, že dobře upevní znalosti potřebné k maturitní zkoušce.“

„Do seminářů z fyziky se vždycky těším. Zatím i přes malý počet hodin, co jsme měli, tak jsem si toho odnesla spoustu. Taky se mi líbí lidský přístup paní profesorky, která taky skvěle zvládá vysvětlit látku, tak abych ji pochopila.“

Takže pokud vás baví fyzika, máte v plánu dělat přijímačky na vysokou školu z fyziky, nebo si chcete jenom rozšířit obecné znalosti vždy se hodící fyziky, seminář s paní profesorkou Lipkovou je pro vás jako stvořený.

OBLÍBENÉ SLADKOSTI OD NULY

Kupované sladkosti má rád snad každý (ten kdo ne, lže), ale každý také zároveň ví, že ceny v obchodech jsou někdy tak vysoké, že člověka chuť rychle přejde. Proto jsme se rozhodly zkusit, jestli si oblíbené dobroty nedokážeme „vyrobit“ samy doma – levněji a čerstvěji. Vyzkoušely jsme dvě oblíbené klasiky: tyčinku Bounty a skořicové cereálie Cini Minis. Jak to celé dopadlo se dozvíte v tomto článku. Můžeme prozradit, že se povedlo, ale ne úplně bez pár menších kuchyňských failů.

Začneme kokosovo-čokoládovou tyčinkou Bounty. Na první pohled to vypadalo jako opravdu jednoduchý recept: kokos, kondenzované mléko a čokoláda. Co by se mohlo pokazit, že? No, vlastně absolutně všechno...

Nejdřív se ze smíchaného salka s kokosem vytvarují „tyčinky“. Tedy měly by to být tyčinky, v našem případě to ale vypadalo spíš jako šišky, či v podstatě cokoliv jiného kromě tyčinek. Ale tvar přece není všechno.

„Tyčinky“ (šišky) se dají do mrazáku a přichází čas na čokoládu. Ta se rozpouští ve vodní lázni, což zní na první pohled jednoduše, ale realita byla trochu jiná. Ze začátku to vypadalo slibně, ve spodním hrnci vařila voda a v tom nad ním se čokoláda začínala pomalu rozpouštět. Potom se ale všechno zvirtlo, horní hrnec nám záhadou sjel a „spadl“ do hrnce spodního, zničehonic byla všechna čokoláda pod vodou. Hádáme, že to k vaření ale asi patří, takže nám nezbylo nic jiného, než celou kuchyň uklidit a začít rozpouštět čokoládu nanovo, tentokrát našťěstí úspěšně.

Až tyčinky v mrazáku ztuhnou, je čas na poslední část receptu – obalení v čokoládě. A přestože se tyčinky lepily úplně ke všemu kromě čokolády, se to nakonec zvládlo poměrně dobře.

A jak dopadl výsledek? Vzhledově to sice nemělo s Bounty moc společného, ale chuť byla naprosto skvělá. Takže jestli někdo chce domácí Bounty zkusit, ať se připraví na sladký zážitek... a možná i na menší nehodu v kuchyni.

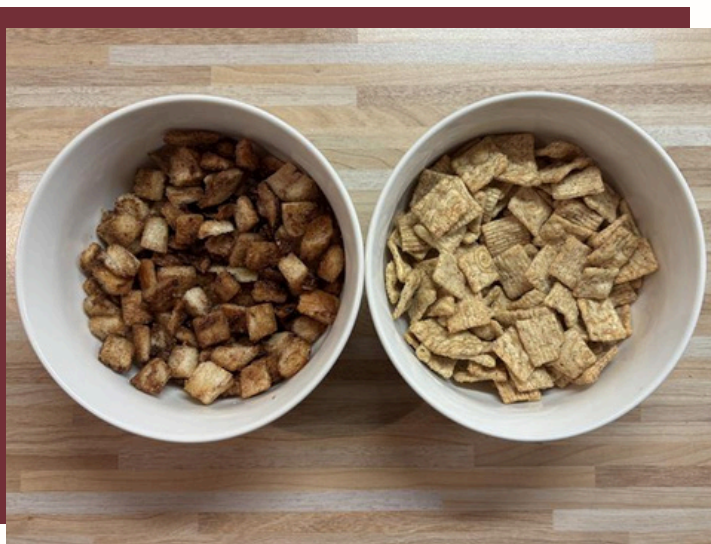
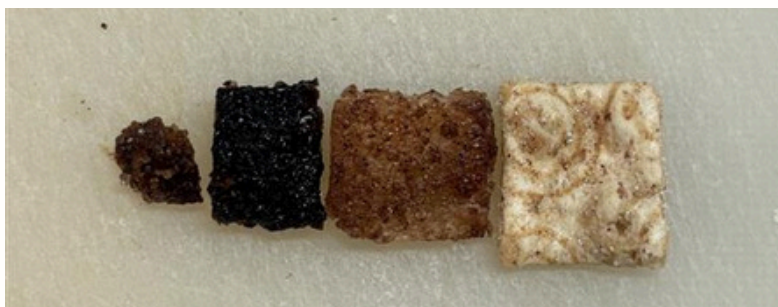
OBLÍBENÉ SLADKOSTI OD NULY

Po sladkém dezertu se přesouváme k dalšímu receptu. Říká se, že snídaně je základ dne. Co může být lepšího než miska cereálií s mlékem, které si člověk připraví úplně od nuly? Recept zněl snad ještě jednodušeji než postup přípravy Bounty. Stačil nám toustový chleba, máslo, cukr a skořice. A hotovo. Jenže jak už víme, v kuchyni není nic úplně bez komplikací.

Začalo to nevinně – vzaly jsme pár toustových chlebů, rozválely jsme je válečkem a nakrájely je na malé čtverečky/kostičky. Některé tvary byly trochu originální, ale v krabici cereálií by se nám určitě ztratily. Pak přišla hlavní část: smažení. Na pánev jsme daly pořádnou dávku másla, kam jsme následně přidaly nakrájené toustové chleby. Vše jsme posypaly vanilkovým cukrem a skořicí (profíci mohou použít skořicový cukr, ten jsme my k dispozici neměly).

Po nějaké době smažení se toustový chleba začal přibližovat samotným Cini Minis a nám se provoněla celá kuchyň. Pár kousků se to ovšem rozhodlo přehnat s opékáním a skončilo trochu do černa. No dobře, možná víc než trochu (viz foto). Tyto kousky tu kuchyň opravdu neprovoněly.

Když jsme ale následně povedené kousky nasypaly do misky a zalily mlékem, výsledek byl překvapivě skvělý. Vzhledově se od kupovaných sice lišily, ale byly křupavé, sladké a skořicové, takže všechno, co Cini Minis mají být. Skoro jako z krabice, jen s přidaným bonusem spálených kousků 😊

Pokud tedy máte doma toustový chleba, máslo, cukr se skořicí a trochu času, klidně si tuhle verzi cereálií zkuste. Jen doporučujeme pánev neopouštět na moc dlouho, jinak by to mohlo dopadnout jako některé naše kousky a něco nám říká, že by vám to moc nechutnalo...

Pokud se rozhodnete nějaký z receptů vyzkoušet, tak vám přejeme hodně štěstí. Věříme, že to zvládnete o něco lépe než my. A kdyby se vám to náhodou celé nepovedlo? No tak pořád máte v záloze obchod s klasickou tyčinkou Bounty a s krabicí Cini Minis. Tak nebo tak přejeme dobrou chuť!

FÉNIXOVA HÁDANKA

S nástupem nového měsíce přichází i nová hádanka, tentokrát poprvé pod taktovkou studentek 1A8, Klaudie Honzíkové a Soni Šenkové, uhádnete o koho se tentokrát jedná? Možná se dozvíte něco nového a nečekaného. Svůj tip samozřejmě nezapomeňte sdělit skrz odkaz.

Jaký předmět byste nikdy nechtěl/a učit?

Asi hudební výchovu.

Který způsob výuky máte nejraději?

Vzájemnou komunikaci se studenty

Čím utišujete žáky v hodině?

Přestanu mluvit, nebo použiji nějakou standartní větu.

Co vás při vyučování dokáže nejvíce pobavit?

Vtipní studenti.

Proč jste se rozhodl/a být učitelem/kou?

Vždy jsem měl/a rád/a práci s dětmi a naštěstí to stále platí.

Který předmět byste nejraději suploval/a?

Samozřejmě ten svůj.

Hlasovat můžete zde:

<https://forms.office.com/e/WWuLSxNPMp>

Téma

David Sotolář
Zuzana Řezníčková

Historický kalendář

Vanda Černošek

Pojďme si zahrát

František Kvapil

Inspireview

David Sotolář
Tomáš Dvořák

Hon za semináři

Julie Keřkovská
Vendula Králová

Ilustrace

Justyna Poloczková

Grafika

Šárka Skorkovská
Vendula Králová

Tichá pošta

Vanda Černošek

Co se stalo?

Vendula Švancarová
Michaela Broersma
Ema Kalábová
Gabriela Kostková
Dan Urban ze 4A4

Netflixový souboj

Daniela Hoření

Cestou necestou

Hana Uhlířová

**Jak jsme v redakci
zkoušeli...**

Magdalena Kafoňková
Aneta Madronová

Glosaurus

David Sotolář
Martin Kočvara

Myslím, tedy jsem

Zuzana Řezníčková

Recenze

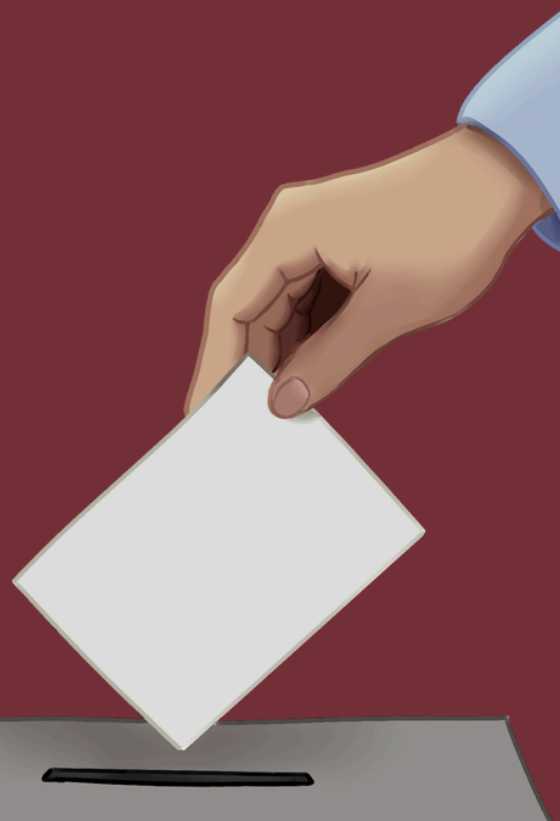
Daniela Hoření
Vendula Králová

Fénixova cestovka

Nela Kostrhunová
Tereza Richterová

Fénixova hádanka

Klaudie Honzíková
Soňa Šenková

Děkujeme za přečtení

- Redakce školního časopisu

